MASTER NEGATIVE
NO. 93-81323-10

AUTHOR:

SYBEL, LUDWIG VON

TITLE:

DE REPETITIONIBUS VERBORUM IN ...

PLACE:

BONNAE

DATE:

1868

Master Negative #

93-81323-10

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

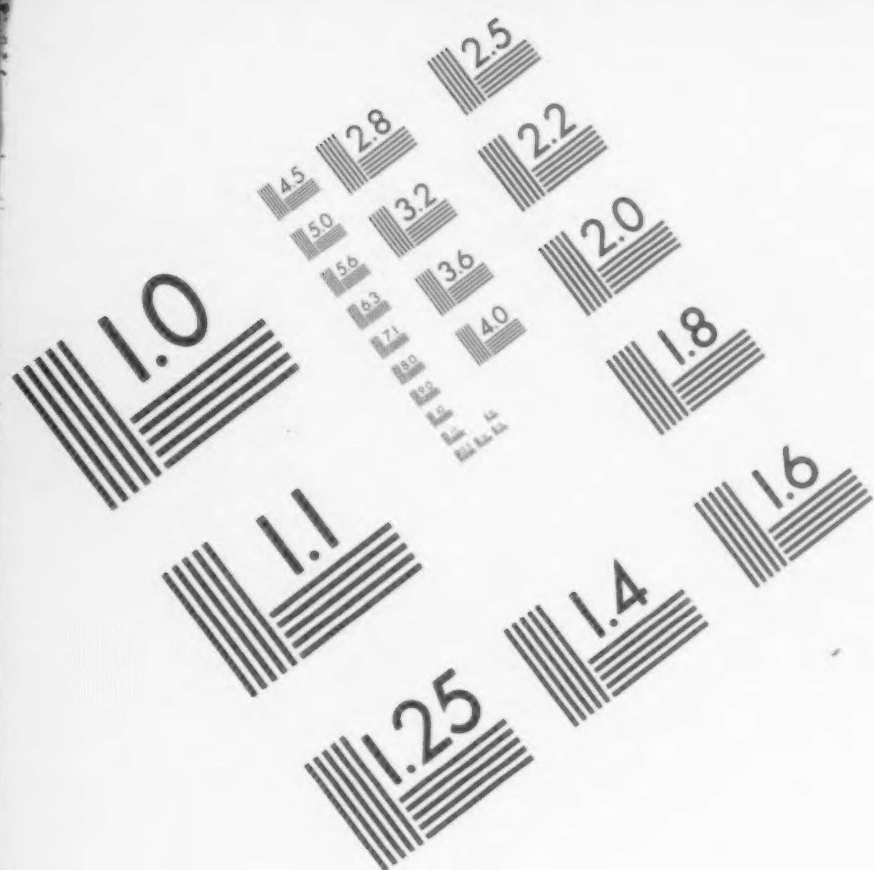
Sybel, Ludwig von, 1846-1929.
De repetitionibvs verborvm in fabvlis Evripideis ... Bonnae, formis Caroli Georgi, [1868].
62 p. 22 cm.

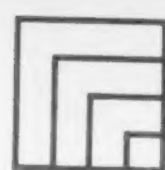
Thesis. Bonn.

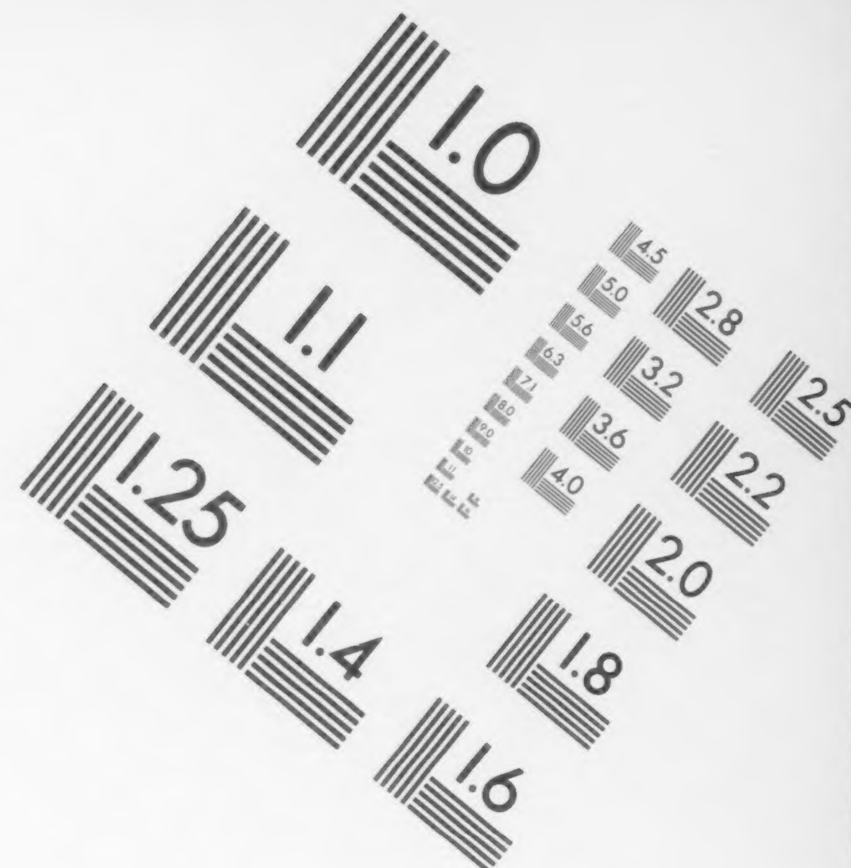
Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35 REDUCTION RATIO: 11x
IMAGE PLACEMENT: IA IIA IB IIB
DATE FILMED: 9-26-93 INITIALS SS
FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

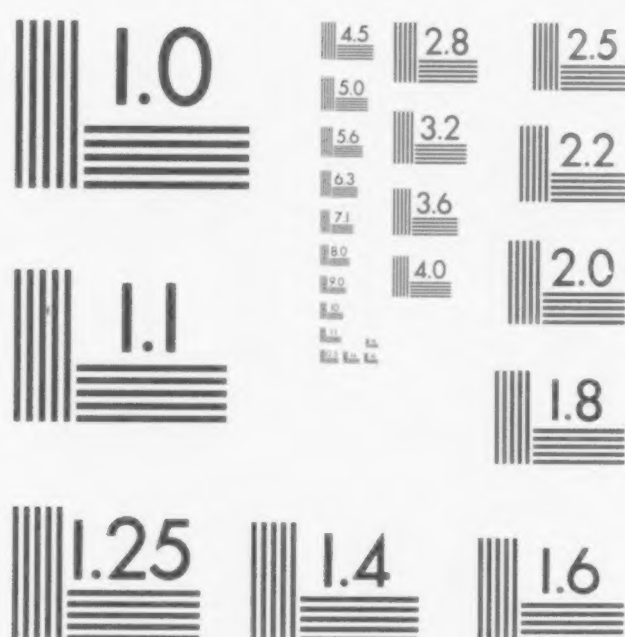

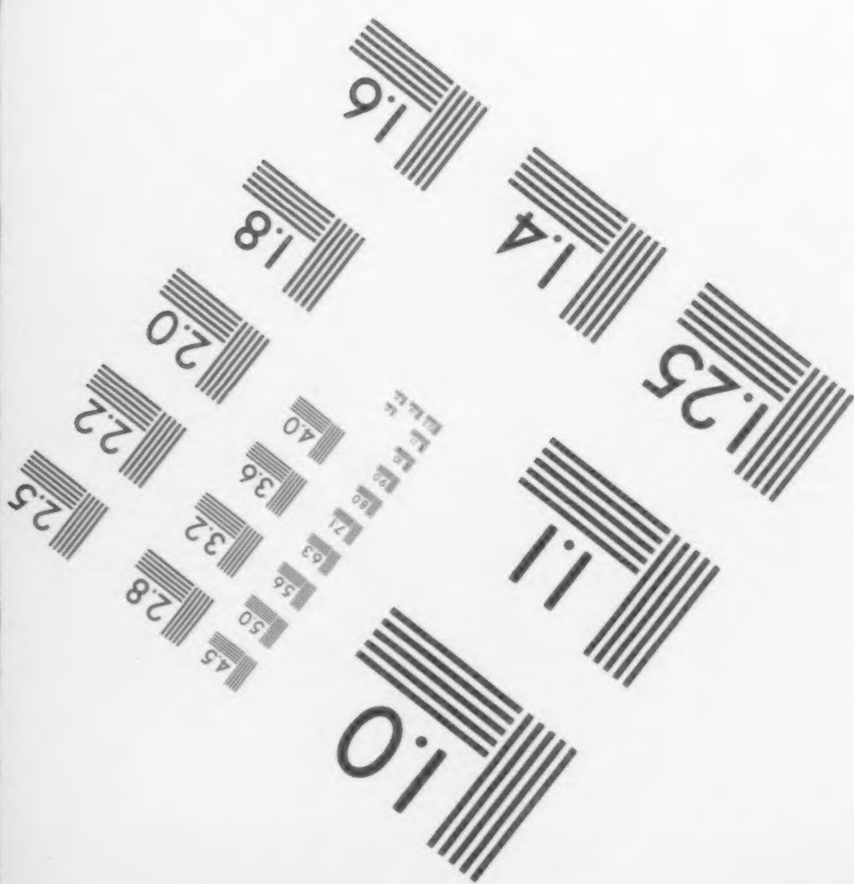

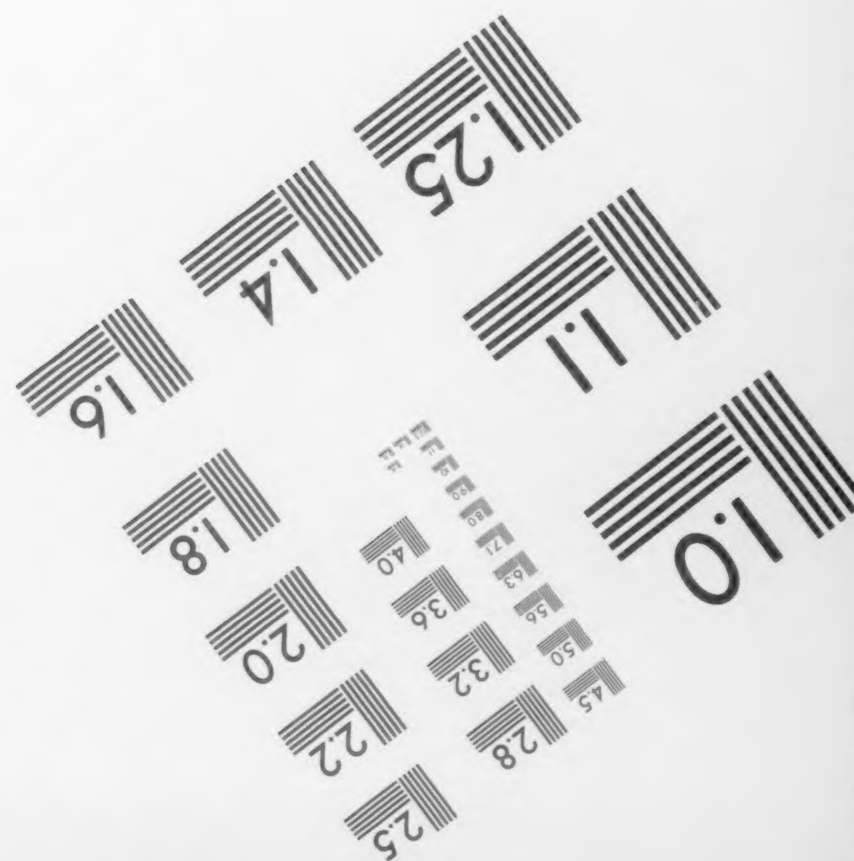
AIIM

Association for Information and Image Management
1100 Wayne Avenue, Suite 1100
Silver Spring, Maryland 20910
301/587-8202

MANUFACTURED TO AIIM STANDARDS
BY APPLIED IMAGE, INC.

SIGILLVM · COLLEGII · COLVMBIAE · NOVI · EBORACI
IN LUMINE TVO VIDEBIMUS LUMEN

M. L. Earle

DE

REPETITIONIBVS VERBORVM IN FABVLIS EVRIPIDEIS.

DISSERTATIO PHILOLOGICA

QVAM

AD SVMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES
AVCTORITATE AMPLISSIMI PHILOSOPHORVM ORDINIS
IN ACADEMIA FRIDERICIA GVILELMIA RHENANA
RITE IMPETRANDOS

SCRIPSIT

ET VNA CVM SENTENTIIS CONTROVERSIS

DIE V MENSIS DECEMBRIS A. MDCCCLXVIII HORA XII.

PVBLICE DEFENDET

LVDOVICVS A SYBEL

MARBVRGENSIS.

ADVERSARIORVM PARTES SVSCIPIENT:

HERMANNVS DETTMER STVD. PHIL.
OTTO LVEDERS STVD. PHIL.
IVLIVS STEVP DR. PHIL.

BONNAE
FORMIS CAROLI GEORGI.

HENRICO FERDINANDO A SYBEL

AVO CARISSIMO

P. A. A.

De repetitionibus verborum in fabulis Euripideis.

Inter politioris stili praecepta a nostris scriptoribus diligenter observari solet, ne eadem vox brevi intercedente spatio bis ponatur, nisi talis iteratio aut aliqua causa obvelata aurium sensus omnino non tangat aut rhetorica sit. nostro igitur ipsorum usu et elegantiorum auctorum lectione subtilis factus sensus noster offenditur, ubiubi otiosae alicuius vocabuli repetitioni, quae quidem auribus percipitur neque tamen rhetorica est, occurrit. quod cum nobis veterum scripta legentibus haud raro usu veniat, sponte quaestio oritur, an illi eiusmodi iterationes fortasse patientius tulerint, quam nos. ad quam quaestionem solvendam cum et ipse aliquid conferre susceperim, antea, qua de causa quaque ratione nos in repetitionibus offendamus, brevissime indicandum est, quam in ipsa de veteribus disputatione mihi progredi liceat.

Omnis de qua agitur res non ad argumenta sententiasque orationis, sed ad formam pertinet, neque offensio in notione, sed in vocabulo repetito est, neque denique mens, sed aurium sensus iterationem respuit, cuius molestia in malo sono est. unde alterum hoc apparet, totam ut quaesitarum ita evitatarum repetitionum elegantiam non naturae, sed arti deberi, quippe quae non res ipsas, sed earum speciem ac figuram spectet. complura autem artis praecepta otiosis repetitionibus in sermonem admissis laeduntur. in omni enim artis opere nihil esse debet, quod neque ex ipsa operis indole atque argumento quasi sponte oriatur neque suam partem ad totius operis finem conferat. neutrum autem praestant otiosae iterationes, quae a rhetoricis eo differunt, quod legitima sua causa egent neque quidquam orna-

menti stilo addunt. oratio deinde quae artis cultum prae se fert pulchritudine formae delectare debet. pulchra autem est et aspectu suo satisfacit ea species, quae absoluta est neque variatione eget, eaque figura, quae compluribus partibus constat non tam ad externae aequabilitatis, quam debitae pro sua unicuique virtute dignitatis normam digestis. nihil enim magis quam illa contra rerum naturam pugnat aspectuique iniucundius est, nihil hac praeclarius, quam quidem qui magis etiam in arte quam in vita assecuti sunt Graeci *κόσμον* et *ἁρμονίαν* vocarunt. eorum autem, quae ad suam singulis orationis partibus vim dispensandam usui sunt, non extremum locum eiusdem sive notionis sive vocis sive notionis vocisque perita repetitio tenet. qua cum aures animusque saepius feriantur, attentio audientis excitatur. quo stili adiumento ut qui scite utitur effert ita qui inepte et inconsiderate pessumdat sermonis proportionem. postremum accedit hoc. 'voluptati aurium morigerari debet oratio', ait Cicero apud Gellium. quid autem magis hominum sensus aegre fert, quam earundem rerum iterationem? quid eundem magis delectat, quam laeta variatio? ita in sermone, si eadem notio saepius proferenda est, merito formam mutatam poscunt. nam cum ampla suppetat variandi materia, hanc usurpari volunt. quo enim aliquis non utitur, id vere possidere non videtur. affert porro aliquid delectationis, audire alterum ubertate linguae potitum hanc apte moderantem et audientibus quasi largientem. dum enim illustris eiusmodi ingenii prorsam vorsamve facundiam auribus prosequuntur, ipsi eius sibi quisque participes esse videntur. quibus de causis et qui audiunt variationem postulant et qui scribunt prudentes ei summam operam dant.

Haec de nostro sensu strictim magis quam quae totius materiae ambitum permetiri potuerint dicta quatenus etiam de veteribus valeant, iam quaeritur. mirum enim est quot in veteribus auctoribus, praesertim poetis, otiosae repetitiones occurrant, quales hodierno scriptori nulli concessae sunt. videntur igitur veteres molestiam istam omnino non sensisse, id quod alii viri docti affirmant alii negant. cum vero haec nimis ampla quaestio non una opera perfici queat, de singulis scriptoribus separatim inquirendum est, et cum ut

antea dixi tota res artis sit, ii potissimum auctores in censum veniunt, qui ad excultae artis praecepta scripta sua elaboraverunt, iis abstinendum est, quorum ut Homeri carmina potius naturali aliqua ingenii fertilitate nata sunt. omnis enim ars primum nihil spectavit, nisi ut id, quod sibi repraesentandum sumpsit, perspicue ob oculos poneret, tum paullatim ad voluptatem formae transiit eique in dies magis operam navare coepit. Homerus igitur neque in artificiis iterationum rhetoricarum adeo multus est neque otiosas evitat, id quod Lehrsius in dissertatione ei libro, quem de Aristarchi studiis Homericis scripsit, adiecta data opera ostendit, cuius disputationis summam omnibus opinor persuasit. sed idem iam monuit, id quod in uno aliquo valeat, non cadere in omnes. neque vero verisimile est, illam de Homero verissimam observationem in eos scriptores cadere, qui artis legibus constricti scripserunt. ex eorum numero poetae tragici aptissima exempla videntur, quos consulto et ad artis praecepta unicuique conscia fabulas condidisse verbaque conseruisse non est quod mireris in tanto artium literarumque Graecarum quo saeculo quinto gaudebant flore, in tanta tragicorum fertilitate mutuaque aemulatione, in tanto denique qua tragica poesis per tot annos Athenis viguit dignitate publicaque aestimatione. an hic opus est fusius exponatur, quantopere tragici Graeci arte eminuerint? quaerendum igitur iam est, an hi artis principes una in re arte ceciderint, an iidem, qui ceteroquin ex Homericorum carminum artis quasi infantia (quod sine ulla eorum detrectatione dici licet) ad tantam artis perfectionem provecti sunt, huic uni vocabulorum iterationi item surdas aures adhibuerint, quas priscus olim Homerus.

Equidem de Euripide, qui non ab una virtute nomen *τοῦ ῥητορικωτάτου* meruit, quid statuendum sit, indagare suscepi. priusquam vero ad rem ipsam transeam, brevibus narrandae sunt, quas hucusque viri docti de quaestione nobis proposita sententias in medium protulerint.

Sunt igitur qui negent Euripidem eadem qua nos erga otiosas repetitiones sensus subtilitate fuisse. Valckenaerius ad Ph. 358[1]) (360 suae edit.) 'quod, inquit, alii poe-

1) Numeri sunt editionis Kirchhoffii anni 1855. locorum autem

tae plerique saltem evitarunt, versus in eadem voce desinentes saepenumero vicinos collocare non dubitavit, nimis quoque frequens in universum in iisdem repetendis'. nec secus Godofredus Hermannus, qui cogentibus certis rationibus ne audacioribus quidem mutationibus abstinuit, hac tamen in re, cum tot vocabulorum apud tragicos repetitiones in libris videret, traditarum lectionum tenacior fuit eoque pervenit, ut ad Or. 1643 'repetitionem eorundem vocabulorum per se nihil offensionis habere' contenderet et ad Hec. 598: 'non debet in tragicis offensioni esse eiusdem vocabuli repetitio, quam ut Aeschylus amat, ita Sophocles et Euripides non evitant'. eadem Lobeckii sententia est, quam ad Soph. Ai. 1071 hisce protulit: '*κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς ἄνδρα δημότην*. Reiskius *ὄντα δημότην*, ad evitandam eiusdem vocis iterationem, qua veteres offensi non sunt. Aeschylus Ag. 1638 *οἰκουρὸς εὐνὴν ἀνδρὸς αἰσχύνασ' ἅμα ἀνδρὶ στρατηγῷ τὸνδ' ἐβούλευσας μόρον*. Eur. Ion. 578 *εἰς τὰς Ἀθήνας στεῖχε κοινόφρων πατρί, οὗ σ' ὄλβιον μὲν σκῆπτρον ἀναμένει πατρός*. sed mirabilius est *κακοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι* pro simplici *κακόν ἐστι* positum'. et ad eiusdem fabulae versum 310 exempla perissologiae in voce *χείρ* frequentis contulit, quale traditum fertur Hec. 522

σκίρτημα μόσχου σῆς καθέξοντες χεροῖν
ἕσποντο· πλῆρες δ' ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας
πάγχρυσον ἔρρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως,

cuiusmodi, ait, *στοιβὴν* nostris poetis nec dii nec homines concessere'. Elmsleyus porro ad Ba. 637 *στῆσον πόδ'· ὀργῇ δ' ὑπόθες ἥσυχον πόδα* similia pronuntiavit his verbis: 'vocabulum *πόδα* tantulo intervallo repetitum a tragicorum consuetudine minime alienum est', cuius consuetudinis aliquot exempla addit. neque tamen in hac sibi sententia constitit, cum ad Med. 155 in marg. inf. de Aeschyli versibus, qui leguntur inde ab Eum. 579 *καὶ μαρτυρήσων ἦλθον· ἔστι γὰρ δόμων ἱκέτης ὅδ' ἀνὴρ καὶ δόμων ἐφέστιος ἐμῶν*, scribat 'bis tantulo intervallo *δόμων* usurpasse non potuisse poetam' et coniiceret *θρόνων ἱκέτης*.

a me adhibitorum verba fere integra ex ea descripsi licet saepe corrupta, nisi qua forte emendatio quae certa videbatur in promptu erat.

Plerique autem viri docti, quibus quid de repetitione utrum ferenda sit necne censerent dicendum fuit, in lubrica quaestione versari sibi visi certum iudicium proferre veriti sunt. nemo certe dubitavit eas iterationes, quae contra metrorum, sermonis Graeci, recte cogitandi dicendique regulas in codicibus feruntur, emendare, id quod v. c. Hermannus non uno loco fecit. alii cum talia corrigerent simul gaudebant remota repetitione, ut Reiskius l. l. ultra etiam progressi alii repetitionis ipsius causa locos mutarunt, sed non nisi aliis emendandi necessitatibus accedentibus. ita Musgravius ad illum Baccharum versum scripserat: 'mendosum esse *πόδα* indicat primo eadem vox in initio versus occurrens, deinde vero, quod nullum commodum sensum habet cqds'. Firnhaberus porro et Geelius Ph. 1434 haeserunt, ubi pro eo quod traditur *μήτηρ ἡ τάλαινα προσπίτνει* ille proposuit: *ἡ τάλαιν' ἐπέπτατο*, vel *προσπελᾷ* pro *προσπίτνει*. 'hoc quidem, inquit Geelius, rectissime: etenim non solum bis hoc verbum proxime positum est (recurrit enim v. 1436), sed hoc loco ita ut mater pugnae adstitisse videatur: immo requiritur adveniendi verbum eqs.' hic idem ad Ph. 1295 (pag. 197 s. edt.) scribit: 'non credo scripsisse Euripidem, quod nunc legitur: *πότερος πότερον αἱμάξει — δι' ἀσπίδων, δι' αἱμάτων*', cuius extremae vocis loco poetam *δι' ἐγχέων* reliquisse putat. ceterum ad versus conclamatos, qui in eadem fabula leguntur 1237—1239, sic a Geelio exhibitos:

μόνος συνάψω συγγόνῳ τῷμῷ μάχην.
κἂν μὲν κτάνω τόνδ', οἶκον οἰκήσω μόνος,
ἡσσώμενος δὲ τῷδε παραδώσω μόνῳ

pag. 189 haec ait: 'Euripides haud absque consilio Eteoclem dominandi cupidum quater (immo ter) verbo *μόνος* utentem facit in his tribus versibus.' item v. 50 consulto poetam verba *αἴνιγμα μάθοι* et *αἴνιγμα μαθών* 'quippe verba *κηρύγματος*' repetivisse putat. aliis locis ipsam repetitionis molestiam satis gravem corrigendi causam esse duxit. hoc ante eum pauci nec non raro et dubitanter fecerunt. Wakefieldius Hec. 492 in verbis *κεῖται κόνει φύρουσα δύστηνον κάρα* offendit. sequuntur enim v. 495 verba *τὸ πάλλευκον κάρα*. quare *δύστηνον χρόα* maluit. de eo Her-

mannus 'nil, inquit, nisi importuna corrigendi libido compellere Wakefieldium poterat, ut *χρόα* pro *κάρα* scribendum putaret'. Porsonus ad Hec. 598, ubi traditur

τοῦτο δ' ἤν τις εὖ μάθῃ
οἶδεν τό γ' αἰσχρὸν κάνονι τοῦ καλοῦ μαθών,

'quamquam, inquit, scio Euripidem paullo esse negligentiorem in iisdem vocibus repetendis, hic tamen scripsisse eum puto *μετρῶν*. El. 52 *γνώμης πονηρᾶς κάνοσιν ἀναμετρούμενος ἴστω τὸ σῶφρον*. sic et Arist. Av. 1015, Apoll. Rhod. 724'. quibus mox haec subiunxit: 'et sane, si quid mutandum, nihil dubito quin *μετρῶν* verum esset. nunc autem in vulgata acquiesco. codicis Townl. schol. ad Iliad. Z 351 *εἰ ᾔδει τὸ φυλάσσεσθαι μὴ ἐμπίπτειν εἰς αὐτά· οἶδε τό γ' αἰσχρὸν κάνονι τοῦ καλοῦ μαθών*'. his enim extremis emendationem initio prolatam ipse improbavit monitus ab Hermanno verbis antea appositis. itaque ad Med. 157 hanc legem proposuit: 'repetitiones verborum, ut non sunt nisi gravissimis de causis tollendae, ita non sunt ex emendatione obtrudendae'. invitus interdum ipse Valckenaerius mutando abstinuit. ad Ph. 704 s. edt. (*ἦ πόλλ' ἐπῆλθον εἰσιδεῖν χρῄζων σ' ἄναξ*) 'quando mox, inquit, sequitur *πέριξ δὲ Καδμείων πύλας φύλακάς τ' ἐπῆλθον*, fieri nequit, quin lector attentus eiusdem verbi minus grata repetitione saltem offendatur. Euripides quidem in locis vicinis, etiam in dramatis elaboratissimis, quale hoc Phoenissarum, eadem interdum repetit. hic tamen si versu 704 pro *ἐπῆλθον* codex antiquus aliud verbum isti sedi commodum subministraret, lubentissimus amplecterer: non sane spernerem *ἦ πόλλ' ἐμόχθουν*: dixerat quidem paullo ante *ποδῶν σῶν μόχθον*, sed Creonte, qui hic loquitur, nondum praesente' additque aliquot eius locutionis testimonia. ad eundem igitur locum Geelius commemoratis et Valckenaerii offensione et Klotzii defensione loci, qui hunc versum 'lusum elegantem' esse contenderat, 'credendumne est, ait, linguam Graecam vitiosam esse, utpote nimia laborantem verborum copia, ac milies peccasse scriptores Graecos, nescientes quam saepe idem verbum iterare liceat? mihi quidem poeta videtur elegantius scripturus fuisse *ἦ πόλλ' ἐμόχθησ'*. istiusmodi parsimoniae speciem credo histrionibus deberi, quos hodieque memoriae

defectu in scena similiter peccantes audimus'. ad Ph. 633 (*οὐχ ἑκὼν γὰρ ἦλθον, ἄκων δ' ἐξελαύνομαι χθονός*) cum Valckenaerium illum versum damnantem id nulla idonea causa motum fecisse Klotzius contendisset, 'an nihil est, quaerit Geelius, tertio abhinc versu dixisse Polynicem *ὡς ἄτιμος, οἰκτρὰ πάσχων, ἐξελαύνομαι χθονός*? eqs.' et mox 'non culparem, inquit, hoc vel simile: *οὐχ ἑκὼν γὰρ ἦλθον, ἄκων δ' ἐχθρὸς ἐγχρίμπτω χθονί*. postremo ad v. 21 eiusdem fabulae ita scribit: 'haec cum multis modis variari potuissent, tamen per librariorum fraudem creditur verborum ditissimus poeta scripsisse: *ἔσπειρεν ἡμῖν παῖδα καὶ σπείρας βρέφος — δίδωσιν ἐκ θεῖναι βρέφος*'. tum exponit, pro *σπείρας βρέφος* significandum fuisse partum pueri, scribendum igitur hoc vel simile aliquid: *ἔσπειρεν ἡμῖν παῖδα κἆτα νεόγονον δίδωσιν ἐκθεῖναι βρέφος*.

Illi igitur in repetitionibus offenderunt neque tamen quid poetae quid librariorum (vel histrionum) negligentiae tribuendum sit diiudicatum habuerunt. alii normas indagare et iterationum genera constituere inceperunt, quorum alia poetae concessere alia correxerunt. v. c. Bergkius ferri posse negavit tautologias (de quarum usu apud Euripidem late patente vide Reiskium et Elmsleyum ad Med. 1013, et ad 133) iisdem vocabulis expressas, qualis fertur IT. 657 *ἔφθης με μικρόν, ταὐτὰ δὲ φθάσας λέγεις*, ubi codicis *C* (Kirchhoffii) lectione *φράσας* nisus *ταὐτά τ' ἐκφράσας* legi mavult. Nauckius et Kirchhoffius multas repetitiones earundem vocum iisdem duorum vicinorum versuum sedibus, in clausulis praesertim inventas damnaverunt. Nauckius praeterea in stud. Eurip. I 93 tragicos complures versus vocibus similiter desinentibus concludere noluisse [1]) dicit,

---

1) vix enim alterum reperiri exemplum eiusmodi negligentiae ei par quod Alc. 794—797 legatur. sed horum versuum aequabiles exitus minime molesti, immo rhetorici sunt et toti Herculeae eloquentiae hilaritati non extremam partem addunt. continent enim hi versus (794—798) tanquam memoriales summam vinolenti Herculis sapientiae. audias enim:

791 *δεῦρ' ἔλθ', ὅπως ἂν καὶ σοφώτερος γένῃ.*
τὰ θνητὰ πράγματ' οἶδας ἣν ἔχει φύσιν;

intolerabiliorem autem quam illam syllabarum finalium esse iterationem eorundem in complurium versuum clausulis vocabulorum. quem malum sonum quo facilius veteres scriptores evitare potuerint, eo probabilius coniici, traditas repetitiones corruptelis deberi. de iisdem illis repetitionibus in clausulis versuum etiam Henricus Hirzelius dissertationis, quam de Euripidis in componendis diverbiis arte scripsit, pag. 76 dixit, e quorum numero admittendas esse putat primum eas quae terminationum discrepantia variatae sint, item quando se excipiant verbum simplex et compositum (ut *εὐσεβεῖν* et *σέβειν*). eadem ratione excusari *ἐμοί* et *μοί* similia. 'eiusdem autem vocabuli repetitio duae rationes sunt cur admittatur, altera ubi contrariorum oppositio fit aut eadem notio cum vi quadam intenditur, ut Eur. fr. 62 N. *μισῶ σοφὸν ὄντ' ἐν λόγοισιν, ἐς δ' ὄνησιν οὐ σοφόν'* alia. (vide etiam pag. 66, ubi eiusmodi repetitionem laudandam esse dicit, ubi artis sit et acumen addat orationi). 'altera, pergit pag. 76, in diverbio personae mutatione accedente'. facilem deinde excusationem admittere *ὑπό, ἄν* et *ὤν* in clausulis repetita, quae cum antecedentibus sic cohaereant, ut pro uno vocabulo accipi possint, cuius syllabae finales pares sint. cetera paucissima corrupta esse, partim a Nauckio emendata, partim emendanda. alibi autem (pag. 57) monet, ne ubi de repetitionibus quaestio sit ad nimis severam normam exigamus Euripidem.

Alii denique aliis datis occasionibus de genuina repetitionum origine dubitarunt. sic Heimsoethius stud. crit. I 129 qs. de iterationibus apud tragicos egit, quas exceptis rhetoricis non poetis, sed librariis deberi contendit multas-

---

δοκῶ μὲν οὔ· πόθεν γάρ; ἀλλ' ἄκουέ μου.
Βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται
κοὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξεπίσταται
τὴν αὔριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται·
τὸ τῆς τύχης γὰρ ἀφανὲς οἷ προβήσεται
κἄστ' οὐ διδακτόν, οὐδ' ἁλίσκεται τέχνῃ.
Ταῦτ' οὖν ἀκούσας καὶ μαθὼν ἐμοῦ πάρα
εὔφραινε σαυτόν, πῖνε κτέ.

alterum exemplum verborum cum rhetorica vi similiter cadentium habes Andr. 556 sqs., alia alibi.

que correxit, quae cum malo sono aures offenderent aut librariorum in scribendo erroribus aut ex interpretatione corruptae esse videbantur.

Ex hoc virorum doctorum conspectu apparet, omnes in repetitionibus haesisse, certo autem *κρίσεως* fundamento plerosque carentes aut totam quaestionem ut a veterum tractatione alienam abiecisse aut quid statuerent dubitasse, paucos eam firma manu aggressos esse. ad quod opus nobis ipsis iam accedentibus id observandum est, ut diversa iterationum genera discernamus, quibus neglectis iam multi viri docti erroribus inciderunt.

A ceteris autem omnibus seiungendae sunt repetitiones rhetoricae, quas consilio et arte poeta adhibuit. quarum simplicissimum genus fit per figuram geminationis vel conduplicationis, quae 'est cum ratione amplificationis aut commiserationis eiusdem unius aut plurium verborum iteratio'. geminantur interiectiones et interpellationes. *ἰδοὺ ἰδού* Alc. 240. *τέκνα τέκνα* ib. 280. verba enuntiatis per interclusionem inserta. *καθικετεύομαι καθικετεύομαι* Or. 316 cfr. 331. etiam cum diserta conduplicationis pronuntiatione. *ὦ τάλας* et mox *ὦ τάλας, δισσᾶς ἀυτῶ* Ph. 1340—1342. geminantur porro voces, quae particulae longiorum enuntiatorum sunt, cuius generis sexcenta exempla invenies in Phrygis cantico in Oreste, alibi, velut Hip. 583 *διὰ πύλας ἔμολεν ἔμολέ σοι βοά.* variatur autem haec figura collocatione verborum saepe non sine artificiis. *γυναῖκες ὤλεσάν με, γυναῖκες αἰχμαλωτίδες* Hec. 1074. *τότε δ' ἔτι βρέφος σ' ἔλιπον ἀγκάλαισι νεαρὸν τροφοῦ νεαρὸν ἐν δόμοις* IT. 822. *ὁρῶ δικῶπον ὁρῶ σκάφος* Alc. 260. *ἄμυνε ματρί, πόλις, ἄμυνε, Παλλάδος* Su. 378. cfr. ib. 623, Med. 1262 al. fortasse etiam Tro. 584 elegantius scribitur *βέβακ' ὄλβος βέβακε Τροίας* (*Τροία* codices). *ἔτι μιν ἔτι βρέφος, ἔτι φίλας ἐπὶ ματέρος ἀγκάλαισιν* IT. 1222 (ubi tamen tertium *ἔτι* per figuram epanaphorae repetitum est). in trimetris fere nullae geminationes in mediis enuntiatis inveniuntur, verum ineuntibus. *μᾶλλον δὲ μᾶλλον πρὸς πέτρας ᾔει σκάφος* IT. 1374. *αὗται γὰρ αὗται πλησίον θρωσκουσί μου* Or. 247, versu vetusto quidem, sed restituendae diverbii aequabilitatis causa a viris doctis eiecto. *καὶ μέμφομαι μὲν μέμφομαι παθὼν*

τάδε Alc. 1019. El. 1241 nisi altius vitium latet, scribendum videtur σὺ δ' οὐχὶ δρᾷς, Φοῖβος δὲ (codices τε) Φοῖβος. iterantur etiam complures voces. ἄγει μ' ἄγει μέ τις Alc. 268, alibi similia. neque adeo sprevit Euripides integras sententias bis dicere, etsi non omnibus iisdem verbis usus. Andr. 580

σὺ γὰρ μετ' ἀνδρῶν, ὦ κάκιστε κἀκ κακῶν;
σοὶ ποῦ μέτεστιν ὡς ἐν ἄνδρασιν λόγου;
ὅστις πρὸς ἀνδρὸς Φρυγὸς ἀπηλλάγης λέχος.

acerbius nihil Peleus dicere potuit, quam hanc duplicem repetitionem, praesertim extremum ἀνδρὸς Φρυγός. Hel. 117

ΕΛ. εἶδες σὺ τὴν δύστηνον, ἢ κλύων λέγεις;
ΤΕ. ὥσπερ σέ γ', οὐδὲν ἧσσον, ὀφθαλμοῖς ὁρῶ.
ΕΛ. σκοπεῖτε μὴ δόκησιν εἴχετ' ἐκ θεῶν.
120 ΤΕ. ἄλλου λόγου μέμνησο, μὴ κείνης ἔτι.

aptissime tum Helena statim subiungere potuit, quae v. 123 leguntur

ἤδη δ' ἐν οἴκοις σὺν δάμαρτι Μενέλεως;

sed interposuit poeta versuum par quo salvo sensu fortasse carere possumus

121 ΕΛ. οὕτω δοκεῖτε τὴν δόκησιν ἀσφαλῆ;
ΤΕ. αὐτὸς γὰρ ὄσσοις εἰδόμην ὡς νῦν σ' ὁρῶ.

notus est tragici sermonis consuetudo confirmandi argumentum aliquod semel propositum negato deinceps contrario. est ubi tum propositio ipsa conduplicetur. Hip. 72

σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκηράτου
λειμῶνος, ὦ δέσποινα, κοσμήσας φέρω,
ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτὰ
οὔτ' ἦλθέ πω σίδηρος, ἀλλ' ἀκήρατον
μέλισσα λειμῶν' ἐαρινὸν διέρχεται.

in Iasonis oratiuncula Med. 443—461 quod eius argumentum proponitur v. 447 λόγων ματαίων οὕνεκ' ἐκπεσεῖ χθονός, id deinde varie tractatur cum ipsorum vocabulorum rhetorica iteratione. amat enim poeta eam rem, in qua sive unius sive complurium interlocutorum sermo versatur, eodem vocabulo per sententiarum cursum saepius referre, cuius usus nitidum exemplum habes in Pheretis orationis fine. qui postquam Alc. 708 filium appellavit ὦ κάκιστε, v. 712 hisce perorat:

κᾆτ' ὀνειδίζεις φίλοις
τοῖς μὴ θέλουσι δρᾶν τάδ' αὐτὸς ὢν κακός;

σίγα νόμιζε δ', εἰ σὺ τὴν σαυτὴν φιλεῖς
ψυχήν, φιλεῖν ἅπαντας· εἰ δ' ἡμᾶς κακῶς
716 ἐρεῖς, ἀκούσει πολλὰ κοὐ ψευδῆ κακά.

apte tum chorus

717 πλείω λέλεκται νῦν τε καὶ τὰ πρὶν κακά.
παῦσαι δὲ, πρέσβυ, παῖδα σὸν κακορροθῶν.

quae iterationes cum omnes consilio institutae sint, non opus fuit aequabiles versuum 716 et 717 clausulas a mutata persona excusari (quam praeterea excusationem non esse mox videbimus), id quod Hirzelius fecit. item Hippolytus inde a v. 611 fabulae cognominis mulieres κακορροθεῖ. ib. 441—3 nutrix περὶ ἔρωτος, Andr. 584—591 Peleus περὶ σωφροσύνης agit. sic in tredecim Troadum versibus 896—909 octies iterantur infinitivus verbi λέγειν et varii casus vocis λόγος, sexies in clausulis versuum. earundem vero vocum pathetica quaedam assiduitas cantica decet imprimis timentium, lugentium, magna laetitia exsultantium, cuius generis exemplum habeas Hel. 164 qs.

Exceptis conduplicationibus similibusque iterationibus pleraeque repetitiones rhetoricae eo consistunt, ut notionem aliquam saepius in sententiarum ordine recurrentem, quam vulgaris et simplex sermo semel propositam tum aut ipsam referre spernens legentibus cogitatione supplendam permittere aut vicariam aliquam vocem (sive eiusdem sive generalioris significationis) substituendo reddere solet, eam, quo maiore cum vi audientium aures feriat, rhetorici scriptores reducant ipsam eodemque vocabulo pronuntiatam. huc pertinet diverbiorum usus, quo interrogantibus non per simplicem affirmationis vel negationis particulam, sed per repetitionem eius vocis respondetur, in qua quaestionis summa erat. Alc. 500 μῶν ἄπειρος εἶ ξένου; ΗΡ. ἄπειρος. Or. 1520 Oresti interroganti

ἐνδίκως ἡ Τυνδάρειος ἆρα παῖς διώλετο;

magna cum affirmatione respondet Phryx, timidorum Phrygum timidissimus

ἐνδικώτατ'· εἴ γε λαιμοὺς εἶχε τριπτύχους θανεῖν.

HF 355 Herculi quaerenti

κοὐκ ἔσχεν αἰδῶ τὸν γέροντ' ἀτιμάσαι;

cum ironia Megara

αἰδῶ γ'· ἀποικεῖ τῆσδε τῆς θεᾶς πρόσω.

vel cuilibet enuntiato assensus vel fertur vel negatur tali repetitione. Ba. 797 *ξυνέθεσθε κοινῇ τάδ', ἵνα βακχείητ' ἀεί. ΔΙ. καὶ μὴν ξυνεθέμην τοῦτό γ'· ἔστι· τῷ θεῷ.* ib. 955 *μόνος γάρ εἰμ' αὐτῶν ἀνὴρ τολμῶν τάδε. ΔΙ. μόνος σὺ πόλεως τῆσδ' ὑπερκάμνεις, μόνος.* Alc. 885 *αἶ αἶ. ΧΟ. πέπονθας ἄξι' αἰαγμάτων.* huius generis iterationes etiam reperiuntur ubi trimetris melici versus immixti sunt. Med. 1264 *ἀρῆξαι φόνον δοκεῖ μοι τέκνων. ΠΑ. ναί πρὸς θεῶν ἀρήξατ'· ἐν δέοντι γάρ.* vel in mutuis canticis. IT. 195 chorus hisce perorat

σπεύδει δ' ἀσπούδαστ'
ἐπί σοι δαίμων.

tum Iphigenia

ἐξ ἀρχᾶς μοι δυσδαίμων
δαίμων τᾶς ματρὸς ζωνᾶς κτἑ.

infra quidem statuendum erit, nullam fere offensionem in ea repetitione esse quae in vice longiorum sermonum vel in novae personae *παρόδῳ* fiat. nihilo tamen secius penes poetam fuit, tali iterationi ubi placuit vim addere, id quod egregie in Medeae stasimi secundi clausula proximaeque scenae initio (in ipsa fabulae *περιπετείᾳ*) instituit. chorum enim miseret Medeae ab omnibus amicis relictae his verbis:

Εἴδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων
μῦθον ἔχω φράσασθαι·
σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις
ᾤκτειρεν παθοῦσαν
δεινότατα παθέων.
ἀχάριστος ὄλοιθ', ὅτῳ πάρεστι
μὴ φίλους τιμᾶν καθαρὰν ἀνοί-
ξαντα κλῆδα φρενῶν· ἐμοὶ
μὲν φίλος οὔ ποτ' ἔσται.

deinde scenam ingressus Aegeus infelici amicum se profitetur:

Μήδεια, χαῖρε, τοῦδε γὰρ προοιμίου
κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους.

quae eius amicitia quantum Medeae valuerit, haec ipsa (quae v. 363 choro canenti

ὡς εἰς ἄπορον σε κλύδωνα θεός,
Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε

responderat

κακῶς πέπρακται πανταχῶς· τίς ἀντερεῖ;)

iam ubi intercedente Aegeo spiritum recuperavit, v. 760 eqs. profitetur.

Eiusdem generis sunt figurae quaedam inventae ad coniungenda orationis membra sibi coordinata, quarum princeps est figura epanaphorae eiusque similes, quibus notionis repetitae ipsa frequentia urgetur atque amplitudo, omnino de una notione complura praedicantur. *Ζεύς μοι σύμμαχος, οὐ φοβοῦμαι, Ζεύς μοι χάριν ἐνδίκως ἔχει* Heracl. 766. *αἱρεῖ γὰρ ἀνδρῶν ὄμματ', ἐξαιρεῖ πόλεις* Tro. 885. plerumque particulae adduntur sive posteriori tantum membro sive utrique. *μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων, μάταν ἄρα γένος φίλιον ἔτεκες* Med. 1250. *ἅλις γόων, ἅλις τύχας, ἅλις δ' ἀλγέων* Su. 1156. *πικρᾶς μὲν πελέκεως τομᾶς σᾶς, πάτερ, πικρᾶς δ' ἐκ Τροίας κτἑ.* El. 160. *ὦ φίλταται γυναῖκες, εἰς ὑμᾶς βλέπω καὶ τἄμ' ἐν ὑμῖν ἐστιν* IT. 1031. *κοινῇ τ' ἔπλευσα δεῖ με καὶ κοινῇ θανεῖν* ib. 663 (cfr. Or. 1089). *αὐτὸς σίδηρον ὀξὺν ἐν χεροῖν ἔχων, αὐτός τε κῆρυξ* Su. 591. *οἰκτράν τ' αἰαζόντων αὐδὰν οἰκτρόν τ' ἐκβαλλόντων δάκρυον* IT. 219. saepe vero haec figura non prima, sed media enuntiata ornat. tum vero non tam ad suam ipsius quam alterius cuiusdam vocis vim augendam vocabulum iteratur. Ph. 456

οὐ γὰρ τὸ λαιμότμητον εἰσορᾷς κάρα
Γοργόνος, ἀδελφὸν δ' εἰσορᾷς ἥκοντα σόν.

iteratio verbi *εἰσορᾷς* quae necessaria non est, verum rhetorica, nominis *ἀδελφὸν* accentum graviorem reddit. cfr. HF. 288—290. ultima si ultimis respondent, hanc conversionem rhetores nominaverunt. Andr. 733

— καθ' ἡμᾶς σώφρον' ἀντιλήψεται.
θυμούμενος δὲ τεύξεται θυμουμένων,
ἔργοισι δ' ἔργα διάδοχ' ἀντιλήψεται.

complexionis, qua et prima primis et ultima ultimis respondent, pauca exempla extant. Ba. 1305—8. regressio 'semel proposita iterat et dividit'. Or. 17 *Ἀγαμέμνων ἔφυ Μενέλεως τε —· γαμεῖ δ' ὁ μὲν δὴ — Μενέλαος Ἑλένης, ὁ δὲ Κλυταιμνήστρας λέχος — Ἀγαμέμνων ἄναξ.* aetiologia. *τοῦτον κατέκτειν'· ἀνθ' ὅτου δ' ἔκτεινά νιν, ἄκουσον* Hec. 1114.

correctio. Ἑκάβη μ᾽ἀπώλεσ᾽· οὐκ ἀπώλεσ᾽, ἀλλὰ μειζόνως Hec. 1099. metastasis chiasmo ornata extat Ion 1092

'Ορᾶθ᾽ ὅσοι δυσκελάδοισιν
κατὰ μοῦσαν ἰόντες ἀείδεθ᾽ ὕμνοις
ἁμέτερα λέχεα καὶ γάμους
Κύπριδος ἀθεμίτους ἀνοσίους,
ὅσον εὐσεβίᾳ κρατοῦμεν
ἄδικον ἄροτον ἀνδρῶν.
Παλίμφαμος ἀοιδὰ
καὶ μοῦσ᾽ εἰς ἄνδρας ἴτω
δυσκέλαδος ἀμφὶ λέκτρων.

Reliqua sunt genera earum repetitionum rhetoricarum, quibus duorum orationis membrorum, quorum alterum ab altero pendet, nexus urgetur iteratione notionis utrique membro communis. hoc iam in figura etymologica usu venit, quae aliquoties satis artificiose instituitur, v. c. triplici eiusdem etymi repetitione, cuius mentionem Lobeckius in dissertatione de fig. etym. omisit. Andr. 956 φεύγων ἀπ᾽ οἴκων ἃς ἐγὼ φεύγω φυγάς. HF. 1079 πνοὰς θερμὰς πνέω πνευμόνων ἄπο. Alc. 250 ἀβίωτον τὸν ἔπειτα βίον βιοτεύσει. figuras quales Andr. 956, item Ba. 948, IA. 720 et 1183, extant ἀποσιώπησιν Graeci vocant (v. schol. ad Hec. 252 ἔπαθες οἷα φῂς παθεῖν), quia adiectivum ceteroquin obiecto (vel adverbium verbo) additum in his ipsum celatum enuntiato relativo circumscribitur. magna huic figurae apud Euripidem frequenti vis inest, quia qui loquitur tanquam verecundia amplitudinis notionis coercitus eam non pronuntiat, sed scientibus tantum indicat. vide πράσσονθ᾽ ἃ πράσσω IT. 680 alibi, ἔπλευσ᾽ ὅπως ἔπλευσα Or. 79, ὄλωλεν ὡς ὄλωλεν, ἀλλ᾽ ὅμως ἐμοῦ ζώσης ὄλωλεν εὐτυχεστέρῳ πότμῳ Tro. 632. — his enuntiatis relativis adiungo comparationes, in quibus tertium comparationis repeti solet. Ph. 1713 πομπίμαν ἔχων ἔμ᾽, ὥστε ναυσίπομπον αὔραν. Tro. 695: 'nautae tempestatibus afflicti

παρεῖσαν αὑτοὺς κυμάτων δρομήμασιν
οὕτω δὲ κἀγὼ πόλλ᾽ ἔχουσα πήματα
ἄφθογγός εἰμι καὶ παρεῖσ᾽ ἐῶ στόμα.

item El. 151—156 (πατέρα), IT 1064—1068 (ὄρνις), alia. porro huc pertinent enuntiata conditionalia et concessiva.

Hec. 1167 ἀλλ᾽ εἴ τε χρήστ᾽ ἔδρασε, χρήστ᾽ ἔδει λέγειν. Hip. 293 κεἰ μὲν νοσεῖς τι τῶν ἀπορρήτων κακῶν, γυναῖκες αἵδε, συγκαθιστάναι νόσον. Tro. 1159 μακάριος ἦσθ᾽ ἄν, εἴ τι τῶνδε μακάριον. IA 494 εἰ δέ τι κόρης σῆς θεσφάτων μέτεστί σοι, μὴ 'μοὶ μετέστω. et participialia. Med. 1318 φρονεῖς γὰρ ὅσια νῦν τότ᾽ οὐ φρονῶν. Ph. 1223 ἢν μή γε φεύγων ἐκ φύγῃς πρὸς αἰθέρα. causalia. Or. 1162 παύομαί σ᾽ αἰνῶν, ἐπεὶ βάρος τι κἂν τῷδ᾽ ἔστιν αἰνεῖσθαι λίαν. IT 815 ὦ φίλτατ᾽· οὐδὲν ἄλλο· φίλτατον γὰρ εἶ. Cy. 475

ἐγὼ γὰρ ἄνδρας ἀπολιπὼν φίλους
τοὺς ἔνδον ὄντας οὐ μόνος σωθήσομαι.
καίτοι φύγοιμ᾽ ἂν κἀκβέβηκ᾽ ἄντρου μυχῶν.
ἀλλ᾽ οὐ δίκαιον ἀπολιπόντ᾽ ἐμοὺς φίλους
ξὺν οἷσπερ ἦλθον δεῦρο, σωθῆναι μόνον.

Hec. 225

γίνωσκε δ᾽ ἀλκὴν καὶ παρουσίαν κακῶν
τῶν σῶν· σοφόν τοι κἂν κακοῖς ἃ δεῖ φρονεῖν.

et sic saepe in sententiis generalibus affirmandi causa subiectis. Ion 246:

γενναιότης σοι, καὶ τρόπων τεκμήριον
τὸ σχῆμ᾽ ἔχεις τόδ᾽, ἥτις εἶ ποτ᾽, ὦ γύναι.
γνοίη δ᾽ ἂν ὡς τὰ πολλά γ᾽ ἀνθρώπου πέρι
τὸ σχῆμ᾽ ἰδών τις εἰ πέφυκεν εὐγενής.

item Su. 595—598.

Haec fere sunt genera repetitionum rhetoricarum apud Euripidem adhibitarum, quam uberrimam materiam hic plenam tractare neque penes me neque opus fuit. satius habui potissimorum generum pauca exempla apponere, unde iterationum illarum natura atque ratio cognoscatur. quibus remotis iam eae reliquae sunt, in quibus iterandi consilium poetae nullum conspicuum est. in his sunt eae, quas initio huius dissertationis otiosas nobisque molestas esse dixi. neque enim unaquaque repetitio non rhetorica molesta est, sed cum molestia in sono sit, eas, quae aurium sensum non nimis feriunt, non curamus. de iis vix opus est moneatur, quarum omnis soni aequabilitas graviore intercedente vocis formae mutatione tollitur, quales sunt praeter iterationes non integrarum vocum, sed etymorum tantum (El. 238 λεύει

μνῆμα λάινον) etiam earundem vocum tam diversis formis usurpatarum, ut sonus non iam idem maneat (Su. 404 *πρῶτον μὲν ἤρξω τοῦ λόγου ψευδῶς, ξένε, ζητῶν τύραννον ἐνθάδ᾽· οὐ γὰρ ἄρχεται ἑνὸς πρὸς ἀνδρός*). accedit etiam compositionis varietas. Hip. 400 *τὸ δεύτερον δὲ τὴν ἄνοιαν εὖ φέρειν τῷ σωφρονεῖν νικῶσα προυνοησάμην*. haec excusatio saepe valet in nominibus propriis. Hec. 763

λούτρ᾽ ᾤχετ᾽ οἴσουσ᾽ ἐξ ἁλὸς Πολυξένῃ·
— κτανών νιν ὡς ἔοικεν ἐκβάλλει ξένος.

his igitur quae vix iterationes dici possunt procul habitis porro a quaestione nostra alienae sunt verae repetitiones aliqua de causa audientibus non molestae. molestae autem non sunt eae, quae non in aurium sensum cadunt, eae igitur imprimis, quae longiore aliquo intervallo disiunguntur. quare vox *ἀφικόμην* Ph. 358, 362, 367 adhibita, quod Valckenaerius Euripideae in iisdem repetendis incuriae exemplum attulit, molesta non est. neque maior ib. 1435 in verba *προσπίτνει* participii *προσπίτνουσα* caussa offensio est (v. pag. 5), quia hoc post tertium demum versum sequitur. neque enim v. 1435 *σὺν παρθένῳ τε καὶ προθυμίᾳ ποδός* uti multi volunt eiiciendus, sed corrigendus est. fortasse Euripides scripsit *κοινῇ προθυμίᾳ ποδός*. cfr. 1328 *βέβηκ᾽ ἀδελφὴ — κόρη τε — κοινῷ ποδί*, Ion 307, alia. quam artis vero periodorum spatiis eadem vox repeti liceat, in universum certioribus finibus definiri nequit. quo enim gravior est vox, eo diutius auribus inhaeret eoque longius intervallum esse debet, ne repetitio audiatur. id tamen fere valet, sentiri eam repetitionem, quae aut in una eademque sententia aut in duobus arte cohaerentibus, omnino in eodem simplici argumento absoluto sit. quare in diverbiorum vicibus, magis autem in stichomythiis (quorum singuli versus artissimo nexu coniuncti esse solent) quam in vicibus longiorum sermonum (quia non ad praegressae orationis ipsum exitum sequentis orationis exordium spectare solet), iteratio auditur. Hip. 931 Hippolyto hisce peroranti:

σοὶ γὰρ ἐκπλήσσουσί με
λόγοι παραλλάσσοντες ἔξεδρον φρενῶν.

Theseus respondere incipit sine molestia iteratae unius vocis

φεῦ τῆς βροτείας ποῖ προβήσεται φρενός.

Omnino igitur novum cogitationum argumentum molestiam tollit. et in diverbio: Ion 554

ΙΩΝ. γῆς ἄρ᾽ ἐκπέφυκα μητρός. ΞΟ. οὐ πέδον τίκτει τέκνα.
ΙΩΝ. πῶς ἂν οὖν εἴην σός; ΞΟ. οὐκ οἶδ᾽, ἀναφέρω δ᾽ εἰς τὸν θεόν.

tum Ion

φέρε λόγων ἅψωμεθ᾽ ἄλλων. ΞΟ. τοῦτ᾽ ἄμεινον, ὦ τέκνον.

et in medio sermone unius personae: Med. 229

ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα γινώσκεις καλῶς,
κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ᾽ οὑμὸς πόσις.
Πάντων δ᾽ ὅσ᾽ ἔστ᾽ ἔμψυχα καὶ γνώμην ἔχει
γυναῖκές ἐσμεν ἀθλιώτατον φυτόν.

Alc. 366

ἡδὺ γὰρ φίλους
κἂν νυκτὶ λεύσσειν ὅντιν᾽ ἂν παρῇ χρόνον.
Εἰ δ᾽ Ὀρφεώς μοι γλῶσσα καὶ μέλος παρῆν κτἑ.

id postremo patet, nullam omnino offensionem esse posse nova persona scenam ingrediente. IA 1103 Clytaemnestrae breve soliloquium hisce finitur:

ἀνόσια πράσσων αὐτίχ᾽ εὑρεθήσεται.

protinus rex scenam ingreditur hisce:

Λήδας γένεθλον, ἐν καλῷ σ᾽ ἔξω δόμων
εὕρηχ᾽ ἵν᾽ εἴπω κτἑ.

Aliae causae repetitionum ferendarum non in situ verborum, sed in eorum ipsorum natura atque vi sunt. primum bene se habet iteratio vocabulorum sine ullo pondere pronuntiatorum. Med. 265 *κακὴ δ᾽ ἐς ἀλκὴν καὶ σίδηρον εἰσορᾶν. ὅταν δ᾽ ἐς εὐνὴν ἠδικημένη κυρῇ*. fr. 305, 2 *ἀλλ᾽ οὐ τοῦτο τἀκριβέστατον, ἀλλ᾽ ἡ φύσις καὶ τοὐρθόν· ὅς δ᾽ εὐγλωσσίᾳ νικᾷ, σοφὸς μέν, ἀλλ᾽ ἐγὼ τὰ πράγματα κρείσσω νομίζω τῶν λόγων ἀεί ποτε.* Hec. 847 *οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐστ᾽ ἐλεύθερος. ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐστιν ἢ τύχης*. cfr. Hel. 758, fr. 706, Hec. 64. huc etiam pertinent quaedam dicendi formulae communi sermoni propriae, frequenti usu adeo tritae, ut quia nulla cum vi pronuntiantur aures fere non tangant. qualis est v. c. *εἰ βούλει*. Su. 567

βούλει συνάψω μῦθον ἐν βραχεῖ σέθεν;

ΘΗ. λέγ' εἴ τι βούλει. καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ.
ΚΗ. οὐκ ἄν ποτ' ἐκ γῆς παῖδας Ἀργείων λάβοις.
ΘΗ. κἀμοῦ νυν ἀντάκουσον, εἰ βούλει, πάλιν.

postremo etiam altera quadam voce maiore cum vi pronuntiata iteratae vocis pondus imminuitur, id quod in oppositione frequens est. Alc. 664

καὶ μὴν ὅσ' ἄνδρα χρὴ παθεῖν εὐδαίμονα
πέπονθας· ἥβησας μὲν ἐν τυραννίδι,
παῖς δ' ἦν ἐγώ σοι τῶνδε διάδοχος δόμων,
ὥστ' οὐκ ἄτεκνος κατθανὼν ἄλλοις δόμον
668 λείψειν ἔμελλες ὀρφανὸν καθαρπάσαι.

v. 666 gravissimus accentus est in voce *διάδοχος* et v. 667 gravior etiam in *ἄλλοις*, quo fit, ut repetitio vocis *δόμος* haud aegre feratur. Hec. 25

κτείνει με χρυσοῦ τὸν ταλαίπωρον χάριν
ξένος πατρῷος καὶ κτανὼν εἰς οἶδμ' ἁλὸς
μεθῆχ', ἵν' αὐτὸς χρυσὸν ἐν δόμοις ἔχῃ·

versus tertii gravissimus accentus est in pronomine *αὐτὸς* repetitae voci praemisso. — altera causa sublatae repetitionis molestiae in ipsis vocabulis posita sententiae mutatio est. nam cum verborum primariae notiones ad diversissimas res significandas adhiberi transferrique soleant, animus, ubi vocem aliquam bis deinceps modo hoc modo illo sensu adhibitam audit, ipse in tam diversas cogitandi vias trahitur, ut aequabilitatem soni non amplius animadvertat. IT 588

οὗτος δὲ συμπλεῖ τῶν ἐμῶν μόχθων χάριν·
οὔκουν δίκαιον ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ τοῦδ' ἐμὲ
χάριν τίθεσθαι καὐτὸν ἐκδῦναι κακῶν.

Hec. 52 *γεραιᾷ δ' ἐκποδὼν χωρήσομαι· περᾷ γὰρ ἥδ' ὑπὸ σκηνῆς πόδα.* huc etiam pertinent loci a Lobeckio l. l. collati El. 695 *πρόχειρον ἔγχος χειρὶ βαστάζουσ' ἐμῇ* et Soph. Phil. 747 *πρόχειρον εἴ τί σοι πάρα ξίφος χεροῖν,* quibus adde Heracl. 725 *ἀλλ' ἐμοὶ πρόχειρ' ἔχων τεύχη κόμιζε, χειρὶ δ' ἔνθες ὀξύην.* adiectivum enim *πρόχειρος* non ʻad manumʼ, sed ʻin promptuʼ esse valet, neque quisquam in ea audit etymon *χείρ*. —

Talia igitur quae auribus molesta non sunt, non magis in crisin veniunt quam rhetorica illa, de quibus antea diximus. iam vero quaeritur, an ceterae repetitiones otiosae, quae

audientium aures sono offendunt Euripidi ipsi debeantur an librariis. qui viri docti eas ab ipso poeta profectas esse putant, ii veteres talia omnino non curasse contendunt, artis defectus eos accusantes. quid vero, si contrarium hoc demonstrari poterit, poetam consilio studioque otiosas illas iterationes evitasse, nonne tum omnis negligentiae et incuriae suspicio concidet, gravissima contra fidem memoriae assurget? an tum quisquam dubitare poterit, maculas illas, quas nemo adhuc maculas esse negavit, emendatrice manu tollere?

Vix autem demonstratione eget, quam facile otiosae repetitiones evitari potuerint, qua Graecorum tragicorum sermo felicissima gaudet synonymorum copia. quae enim altera lingua est, cui ad eandem notionem saepius reddendam complura vocabula in promptu sint prorsus eiusdem significationis, eiusdem usus, vel eiusdem mensurae, quae igitur ut vera synonyma sine ulla difficultate inter se permutari queant? nam in omni arte Graeci studiosissimi erant conservatores eorum, quaecunque antea bona inventa erant. in poesi imprimis tragici auctores qui lyricorum simul et epicorum operis insistentes scribebant ex utrorumque thesauris haurire non dedignabantur sine ullo affectationis vel archaismi crimine. multa porro (et Graecorum sermoni illa quidem plura etiam quam aliorum) synonyma improprius verborum usus translationesque largiebantur. neque eis defuit variandi copia ex diversis dicendi rationibus petenda. nihil denique omiserunt quod ad augendam linguae ubertatem usui esse posset. an opus est illiusmodi synonyma singula enumerare? vocabula dico qualia sunt *χθὼν* et *γῆ*, *πῦρ* et *φῶς*, *θνητὸς* et *βροτός*, *ἱερὸς* et *ζαθεός*, alia innumera, quae in tragico sermone pari iure adhibentur. sed aliquot notionum Graeca vocabula, quae synonymorum copia paullo insigniores sunt, hic componere haud inutile erit, quorum testimonia ex Euripideis fabulis sumam. r<u>ex et princeps</u>. *βασιλεῦσι νύμφη ζῆλον οὐ σμικρὸν γάμων* Hec. 350. *Κρόνιε, πρύτανε Φρύγιε* Tro. 1279. *ὦ Θήβαισιν εὐίπποις ἄναξ* Ph. 17. *τῆσδε μὲν πρόμον χθονός* ib. 1251. *ἑτέρους ἄρχοντας* Ion 1071. *οὐκ εἶ κρατούντων πρὸς πύλας ὅσον τάχος;* IT. 1269. *πόντου κρέοντι* Hip. 1157. (*πόλις*) *ἔχει σε ποιμέν' ἐσθλόν* Su. 193. *ὦ Φθίας χθονὸς κράντορες*

Andr. 498. κοιράνοις χθονός Med. 923. μηδέν᾽ ἂν χρείους ἕκατι προστάτην θείην χθονός IA 368. δεσπότῃ σημήνατε IT 1273. κύριος βίης Λακαίνης. ἐμὸς ἀρχέτας El. 1149. ἢ πόσιν, τὸν Ἐρεχθειδᾶν ἀρχαγόν Hip. 150. εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσειν δίκην πέποιθε Med. 1287. μέγας ἐμοί ποτ᾽ ὢν ἀνάκτωρ πόλεως Tro. 1206. Ἠλίδος δυνάστορες IA 275. — uxor. οὐχ᾽ ἥδε Πριάμου τοῦ μέγ᾽ ὀλβίου δάμαρ; Hec. 489. Alc. 546 Herculi quaerenti τί δῆτα κλαίεις, τίς φίλων ὁ κατθανών; Admetus, cum respondeat γυνή· γυναικός ἀρτίως μεμνήμεθα, ludit in verbo. οὐ γὰρ ἐξανέξομαι λεύσσων δάμαρτος τῆς ἐμῆς ὁμήλικας. Alc. 959. σὺ δ᾽ οὐκ ἔφραζες σῆς προκείμενον νέκυν γυναικός ib. 1014. ἄκοιτις ib. 206. οὔ τί που λελήσμεθ᾽ ἐξ ἄντρων λέχος; Hel. 476. πολλῶν μετ᾽ ἄλλων δ᾽ ὤλεσας κέδνον λέχος Hip. 830. τὴν ἐμὴν μέλλουσαν εὐνὴν μὴ κτανεῖν Achillei sunt verba de Iphigenia IA 1355. ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον᾽ αἰάζειν πάρα, ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι, οὐ παῖδας οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην ἕξω προσειπεῖν ζῶντας Med. 1336. κακίστης εὐνίδος τιμωρία IA 393. εἰδ᾽ ἄλοχον ἄγεται, κακὸν ἔχων ἥκει μέγα Or. 238. τοιαύτης εἴη μοι κῦρσαι συνδυάδος φιλίας ἀλόχου Alc. 488. σύζυγος. ib. 325. Διὸς ὑπαγκάλισμα Hel. 242 ἡ τοῦ Διὸς σύλλεκτρος HF 1255. ὁμόλεκτρος γυνή Or. 501. ὁμόγαμος etc. τὴν ἐμὴν ξυνάορον Or. 1566. *ΟΡ.* ἄλλην τιν᾽ εὐνὴν ἀντὶ σοῦ στέργει πόσις; *ΕΡ.* τὴν αἰχμάλωτον Ἕκτορος ξυνεύνετιν Andr. 887. τήν τε κοινωνὸν γάμων HF 583. ὦ γενναῖα συγκοιμήματα Andr. 1245. ἔρροις νυν αὐτὸς χἠ συνουκήσασά σοι Alc. 746. — filius. Ἑκάβης παῖς γεγώς Hec. 3. χωρεῖτε παῖδες εἰς δόμους Med. 1040. ὦ γεραιοῦ τέκνον Αἰγέως Hip. 1425. ἰὼ τέκος Ph. 318. ὁ Μαίας τε καὶ Διὸς τόκος Andr. 276. κἀγὼ δόμοις τοῖσδ᾽ ἀρσέν᾽ ἐντίκτω κόρον ib. 24. πέπυσται τὸν ἐμὸν ἔκθετον γόνον ib. 70. τω Θησείδα δ᾽, ὄζω Ἀθηνῶν Hec. 121. Ἀγαμεμνόνιον θάλος IT 166. Ἀγαμεμνόνιος κέλωρ Andr. 1007. εὐδόκιμος ὁ Διὸς ἶνις ib. 781. δέχῃ γὰρ τὸν Ἀχίλλειον σκύμνον εἰς οἴκους ib. 1142. Πηλείδα γέννα (Neoptolemus) Hec. 188. ὁ δ᾽ ἐμὸς γενέτας καὶ σός Ion 921. Νηρέως γένεθλον Andr. 1246. φίλου μοι πατρός ἐστιν ἔκγονος Or. 476. τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον Ph. 30. δισσοὶ γέροντος Οἰδί-

που νεανίαι ib. 1250. ἐχθροῦ λέοντος δυσμενῆ βλαστήματα Heracl. 1006. τοῦ κλείνου πατρὸς ἐκφύς El. 204. — salus. ἥκει φῶς ἐμοῖς καὶ σοῖς κακοῖς Or. 233. ἄνεσχόν σοι φάος σωτήριον Med. 479. κατθανεῖν ὅσον τάχος τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἄκος μόνον Hip. 594. πημάτων δοίης λύσιν Andr. 880. τίς ἂν πῶς πᾷ πόρος γένοιτο κακῶν καὶ λύσις τύχας; Alc. 218. ἀλκὴν τιν᾽ εὑρεῖν κἀπικούρησιν κακῶν Andr. 28. σᾶς δάμαρτος ἄλκαρ Tro. 592. ἅπασι κοινὸν ῥῦμα δαιμόνων ἕδρα Heracl. 260. σωτηρίας γὰρ τέρμ᾽ ἔχεις ἡμῖν μόνος Or. 1335. ὁ δὲ λισσόμενος, θανάτου προβολάν ib. 1489. τίς ἀμύνῃ μοι; Hec. 157. τίνος τόδ᾽ εἶπας φάρμακον τρισσοῖς φίλοις Or. 1191. χρὴ κοινὴν συνάπτειν μηχανὴν σωτηρίας Hel. 1033. οὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις Med. 280. κακῶν ἔκλυσιν IT. 874. ἀμπνοὰς ἕξεις πόνων ib. 92. οὐκ ἔστιν θανάτου παρατροπὰ μελέᾳ μοι Ion 1231. οὗτος γὰρ ἦν μοι καταφυγὴ σωτηρίας Or. 716. ἀλλ᾽ ἔστιν ἡμῖν ἀναφορὰ τῆς συμφορᾶς. *ΜΕ.* μὴ θάνατον εἴπῃς· τοῦτο μὲν γὰρ οὐ σοφόν ib. 406. ἓν δὲ προτρέπουσ᾽ ἐγὼ εὕρημα δή τι τῆσδε συμφορᾶς ἔχω Hip. 711. τήνδ᾽ ἡμῖν ἔχω σωτηρίας ἔπαλξιν Or. 1203. αὐτὸ τοῦτ᾽ ἔχειν δοκῶ, σωτηρίαν σοι Or. 1178. ἀπαλλαγὴ πόνων Heracl. 586. κακῶν δ᾽ ἀναψυχάς Su. 616. ἀποστροφὴ κακῶν Med. 794. θνήσκειν ἕτοιμος πατρίδος ἐκλυτήριον Ph. 972. τί δ᾽ ἐγὼ μόρου παράτροπον τέλος εὕρω; Andr. 516. — desiderii multa vocabula habes in uno fr. 660 (Nauckii)

ἔρωτες ἡμῖν εἰσὶ παντοῖοι βίου.
ὁ μὲν γὰρ εὐγένειαν ἱμείρει λαβεῖν·
τῷ δ᾽ οὐχὶ τούτου φροντίς, ἀλλὰ χρημάτων
πολλῶν κεκλῆσθαι βούλεται πάτωρ δόμοις·
ἄλλῳ δ᾽ ἀρέσκει μηδὲν ὑγιὲς ἐκ φρενῶν
λέγοντι πείθειν τοὺς πέλας τόλμῃ κακῇ·
οἱ δ᾽ αἰσχρὰ κέρδη πρόσθε τοῦ καλοῦ βροτῶν
ζητοῦσιν. οὕτω βίοτος ἀνθρώπων πλάνη.
ἐγὼ δὲ τούτων οὐδενὸς χρῄζω τυχεῖν,
δόξαν δὲ βουλοίμην ἂν εὐκλείας ἔχειν.

nemo consilium huic variationi abnegabit, immo si quis artificium agnoscet, non obloquar.

Constat igitur poetam variare potuisse, si brevi in-

tervallo eadem notio bis dicenda erat. sed eum etiam his auxiliis usum revera variasse nulla alia causa commotum, quam fuga aequabilitatis soni, delectatione variationis, sexcenti loci ostendunt, e quorum numero aliquot nunc afferendi sunt. nam omnes afferre nimium est.

Su. 216 ἆρ' οὐ τρυφῶμεν θεοῦ κατασκευὴν βίῳ
δόντος τοιαύτην, οἷσιν οὐκ ἀρκεῖ τάδε;
218 ἀλλ' ἡ φρόνησις τοῦ θεοῦ μεῖζον σθένειν
ζητεῖ, τὸ γαῦρον δ' ἐν φρεσὶν κεκτημένοι
220 δοκοῦμεν εἶναι δαιμόνων σοφώτεροι.

v. 218 τοῦ θεοῦ rhetorice repetitum est, v. 220 nihil nisi molestia iterationis obfuit, quin poeta vel τοῦ θεοῦ vel τῶν θεῶν scriberet.

IT. 381 τοὺς δ' ἐνθάδ' αὐτοὺς ὄντας ἀνθρωποκτόνους
εἰς τὸν θεὸν τὸ φαῦλον ἀναφέρειν δοκῶ·
οὐδένα γὰρ οἶμαι δαιμόνων εἶναι κακόν.

Ph. 1204 εἰ δ' εὐτυχὴς
ἔσται τὸ λοιπὸν ἥδε γῆ, θεοῖς μέλει·
καὶ νῦν γὰρ αὐτὴν δαιμόνων ἔσωσέ τις.

Ba. 1314 εἰ δ' ἔστιν ὅστις δαιμόνων ὑπερφρονεῖ
εἰς τοῦδ' ἀθρήσας θάνατον ἡγείσθω θεούς.

neque enim alia de causa priore versu δαιμόνων dixit, quam quia proximo sequebatur θεούς.

Ba. 270 αὕτη μὲν ἐν ξηροῖσιν ἐκτρέφει βροτούς·
ὁ δ' ἦλθεν ἐπὶ τἀντίπαλον ὁ Σεμέλης γόνος
θνητοῖς, ὃ παύει τοὺς ταλαιπώρους βροτούς
λύπης κτἑ.

ibi ter non invito metro voce βροτοί uti poterat. item ter Alc. 792—795, quos versus vide pag. 7—8 marg. inf. — Or. 258 non scripsit δᾶρα Λοξίου, οἷς Λοξίας μ' εἶπ' ἐξαμύνασθαι θεάς, sed οἷς μ' εἶπ' Ἀπόλλων, et Ion 65 non ὧν οὕνεκα ἥκουσι πρὸς μαντεῖα Λοξίου τάδε ἔρωτι παίδων. Λοξίας δὲ τὴν τύχην κτἑ, sed πρὸς μαντεῖ' Ἀπόλλωνος. Ba. 483 τῷ θεῷ δ' αὐτὸν τρέφω, 485 τόνδε Διονύσου φορῶ.

IT. 1277 ἔψευσαν αἵδε καί μ' ἀπήλαυνον δόμων
ὡς ἐκτὸς εἴης· σὺ δὲ κατ' οἶκον ἧσθ' ἄρα (= σὺ δὲ παρῆσθ' ἄρ' ἐν δόμοις).

Ph. 1016 στείχω δὲ θανάτου δῶρον οὐκ αἰσχρὸν πόλει

δώσων· νόσου δὲ τήνδ' ἀπαλλάξω χθόνα.

HF. 28 ἦν πάρος Δίρκης τις εὐνήτωρ Λύκος
τὴν ἑπτάπυργον τήνδε δεσπόζων πόλιν,
τὼ λευκοπώλω πρὶν τυραννῆσαι χθονὶς
Ἀμφίον' ἠδὲ Ζῆθον ἐκγόνω Διός.

ib. 33 κτείνει Κρέοντα καὶ κτανὼν ἄρχει χθονός
στάσει νοσοῦσαν τήνδ' ἐπεισπεσὼν πόλιν.

fr. 879 μισῶ πολίτην, ὅστις ὠφελεῖν πάτραν
βραδὺς φανεῖται, μέγαλα δὲ βλάπτειν ταχὺς
καὶ πόριμον αὑτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον·

Ph. 940 χθὼν δ' ἀντὶ καρποῦ καρπὸν ἀντὶ δ' αἵματος
αἷμ' ἂν λάβῃ βρότειον, ἕξετ' εὐμενῆ
γῆν.

Ph. 92 ἐπίσχες, ὡς ἂν προυξερευνήσω στίβον,
μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται.

Hel. 129 ΕΛ. ποίοισιν ἐν νώτοισι ποντίας ἁλός;
ΤΕ. μέσον περῶσι πέλαγος Αἰγαίου πόρου (= μέσον περῶσι νῶτον Αἰγαίας ἁλός).

IA. 155 λευκαίνει
τόδε φῶς ἤδη λάμπουσ' Ἠὼς
πῦρ τε τεθρίππων τῶν Ἀελίου.

Ph. 1674 οὐκ εἰς γάμους σοὺς συμφορὰν κτήσει γόοις.
ΑΝ. ἦ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδὶ σῷ ποτε;
ΚΡ. πολλή σ' ἀνάγκη· ποῖ γὰρ ἐκφεύξει λέχος;

Med. 1355 ἀλλ' ὕβρις οἵ τε σοὶ νεόδμητοι γάμοι.
ΙΑ. λέχους σφέ γ' ἠξίωσας οὕνεκα κτανεῖν.

Alc. 938 ἔθανε δάμαρ, ἔλιπε φιλίαν·
τί νέον τόδε; πολλοῖς
ἤδη παρέλυσεν θάνατος δάμαρτα.
ΑΔ. φίλοι, γυναικὸς δαίμον' εὐτυχέστερον
τοῦ 'μοῦ νομίζω καίπερ οὐ δοκοῦνθ' ὅμως.

ib. 956 ἔξωθεν δέ με
γάμοι τ' ἐλῶσι Θεσσαλῶν καὶ ξύλλογοι
γυναικοπληθεῖς· οὐ γὰρ ἐξανέξομαι
λεύσσων δάμαρτος τῆς ἐμῆς ὁμήλικας.

Andr. 616 οὕτως ἔδεισας μὴ οὐ κακὴν δάμαρτ' ἔχοις.
ἑλὼν δὲ Τροίαν· εἶμι γὰρ κἀνταῦθά σοι·
οὐκ ἔκτανες γυναῖκα χειρίαν λαβών.

IA. 1163 σπάνιόν τι θήρευμ' ἀνδρὶ τοιαύτην λαβεῖν

δάμαρτα· φλαυρὰν δ' οὐ σπάνις γυναῖκ' ἔχειν.
Tro. 857 ἦλθον δὲ Τροίαν οὐχ ὅσον δοκοῦσί με
γυναικὸς οὕνεκ', ἀλλ' ἐπ' ἄνδρ' ὃς ἐξ ἐμῶν
δόμων δάμαρτα ξεναπάτης ἐλῄσατο.
IT. 1341 ἐφεύγομεν πρὸς κρημνόν, οἱ μὲν ἐν κάρᾳ
κάθαιμ' ἔχοντες τραύμαθ', οἱ δ' ἐν ὄμμασιν·
ὄχθοις δ' ἐπισταθέντες εὐλαβεστέρως κτἑ.
Ba. 299 αὐτὸν ὄψει κἀπὶ Δελφισιν πέτραις πηδῶντα σὺν πεύκαισι δικόρυφον πλάκα βάλλοντα. Ion 935 μετῆλθες ἄλλων πημάτων καινὰς ὁδούς.
Hip. 411 ἐκ δὲ γενναίων δόμων
τόδ' ἦρξε θηλείαισι γίνεσθαι κακόν.
ὅταν γὰρ αἰσχρὰ τοῖσιν ἐσθλοῖσιν δοκῇ
ἦ κάρτα δόξει τοῖς κακοῖς γ' εἶναι καλά.
fr. 612 ὁ γὰρ ξυνὼν κακὸς μὲν ἢν τύχῃ γεγώς,
τοιούσδε τοὺς ξυνόντας ἐκπορίζεται,
χρηστοὺς δ' ὁ χρηστός· ἀλλὰ τὰς ὁμιλίας
ἐσθλὰς διώκειν, ὦ νέοι, σπουδάζετε.
fr. 287, 3 τρισσῶν δὲ μοιρῶν ἐγκρινῶ νικᾶν μίαν,
πλούτου τε χὤτῳ σπέρμα γενναῖον προσῇ
πενίας τ'· ἀριθμὸν γὰρ τοσόνδε προυθέμην.
ὁ μὲν ζάπλουτος, εἰς γένος δ' οὐκ εὐτυχής,
7 ἀλγεῖ μὲν ἀλγεῖ, παγκαλῶς δ' ἀλγύνεται
ὄλβου διοίγων θάλαμον ἥδιστον χερί.
ἔξω δὲ βαίνων τοῦδε τὸν πάρος χρόνον
10 πλουτῶν ὑπ' ἄτης ζεῦγλαν ἀσχάλλει πεσών.
Or. 77 καίτοι στένω γε τῆς Κλυταιμνήστρας μόρον
ἐμῆς ἀδελφῆς, ἣν ἐπεὶ πρὸς Ἴλιον
ἔπλευσ' ὅπως ἔπλευσα θεομανεῖ πότμῳ,
οὐκ εἶδον, ἀπολειφθεῖσα δ' αἰάζω τύχας.
Tro. 869 ἐμοὶ δ' ἔδοξε, τὸν μὲν ἐν Τροίᾳ μόρον
Ἑλένης ἐᾶσαι, ναυπόρῳ δ' ἄγειν πλάτῃ
Ἑλληνίδ' εἰς γῆν κἆτ' ἐκεῖ δοῦναι κτανεῖν
(= μόρῳ).
Andr. 380 ὡς, ἢν θάνῃς σύ, παῖς ὅδ' ἐκφεύγει μόρον,
σοῦ δ' οὐ θελούσης κατθανεῖν, τόνδε κτενῶ.
δυοῖν δ' ἀνάγκη θατέρῳ λιπεῖν βίον.
Hec. 766 ΑΓ. ὦ σχετλία σὺ τῶν ἀμετρήτων πόνων.
ΕΚ. ὄλωλα κοὐδὲν λοιπόν, Ἀγάμεμνον, κακῶν.

fr. 452 ἐχρῆν γὰρ ἡμᾶς σύλλογον ποιουμένους
τὸν φύντα θρηνεῖν εἰς ὅσ' ἔρχεται κακά,
τὸν δ' αὖ θανόντα καὶ πόνων πεπαυμένον
χαίροντας εὐφημοῦντας ἐκπέμπειν δόμων.
fr. 818 εἰ μὲν τόδ' ἦμαρ πρῶτον ἦν κακουμένῳ
καὶ μὴ μακρὰν δὴ διὰ πόνων ἐναυστόλουν
εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἂν ὡς νεόζυγα
πῶλον χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον·
νῦν δ' ἀμβλύς εἰμι καὶ κατηρτυκὼς κακῶν.
Tro. 686 εἰς ταὐτὸν ἥκεις συμφορᾶς· θρηνοῦσα δὲ
τὸ σὸν διδάσκεις ἔνθα πημάτων κυρῶ.
Hec. 102 οὐδὲν παθέων ἀποκουφίζουσ',
ἀλλ' ἀγγελίας βάρος ἀραμένη
μέγα σοί τε, γύναι, κῆρυξ ἀχέων.
Ba. 804 λυπρᾶς νιν ἐξίδοιμ' ἂν ἐξῳνωμένας.
ΔΙ. ὅμως δ' ἴδοις ἂν ἡδέως ἅ σοι πικρά;
ib. 1201 χρῄζων γεραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας, 1204 ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ. Or. 208 βούλει θίγωσου κἀνακουφίσω δέμας; 212 θεραπεύειν μέλη. paullo post 218 ἄναρθρός εἰμι κἀσθενῶ μέλη. 221 ἀνακύκλει δέμας.
Ba. 1266 τίνος πρόσωπον δῆτ' ἐν ἀγκάλαις ἔχεις;
1269 ἔα· τί λεύσσω; τί φέρομαι τόδ' ἐν χεροῖν;
Ph. 983 Δελφοὺς περάσας ΜΕ. ποῖ με χρή, πάτερ, μολεῖν;
ΚΡ. Αἰτωλίδ' εἰς γῆν. ΜΕ. ἐκ δὲ τῆσδε ποῖ περῶ;
Ion 1113 θηρώμεθ'· ἀρχαὶ δ' αἱ ἐπιχώριοι χθονὸς
ζητοῦσιν αὐτήν, ὡς θάνῃ πετρουμένη.
Or. 671 κἀπῄτηκα τὴν σωτηρίαν
θηρῶν ὃ πάντες κοὐκ ἐγὼ ζητῶ μόνος.
Ba. 841 ὡς φρονῶν μὲν εὖ
οὐ μὴ θελήσῃ θῆλυν ἐνδῦναι στολήν,
ἔξω δ' ἐλαύνων τοῦ φρονεῖν ἐνδύσεται.
χρῄζω δέ νιν γέλωτα Θηβαίοις ὀφλεῖν.
Hel. 79 (τί) ταῖς ἐκείνης συμφοραῖς ἐμὲ στυγεῖς;
ΤΕ. ἥμαρτον· ὀργῇ δ' εἶξα μᾶλλον ἤ μ' ἐχρῆν.
μισεῖ γὰρ Ἑλλὰς πᾶσα τὴν Διὸς κόρην.
fr. 836, 9 τὰ μὲν ἐκ γαίας φύντ' εἰς γαῖαν,
τὰ δ' ἀπ' αἰθερίου βλάστοντα γονῆς

εἰς οὐράνιον πάλιν ἦλθε πόλον.
Hel. 1496 μόλοιτέ ποθ' ἵππιον οἶμα [1])
δι' αἰθέρος ἱέμενοι,
σωτῆρες τῆς Ἑλένας,
παῖδες Τυνδαρίδαι,
λαμπρῶν ἀστρῶν ὑπ' ἀέλλαισιν,
οἳ ναίετ' οὐράνιοι.
El. 192 δοκεῖς τοῖς σοῖσι δακρύοις
μὴ τιμῶσα θεοὺς κρατή-
σειν ἐχθρῶν; οὔτοι στοναχαῖς,
ἀλλ' εὐχαῖς θεοὺς σεβί-
ζουσ' ἕξεις εὐαμερίαν, ὦ παῖ.
Alc. 506 τί δ' αὖ κρατήσας δεσπότην πλέον λάβοις;
ΗΡ. πώλους ἀπάξω κοιράνῳ Τιρυνθίῳ.
Ph. 976 λέξει γὰρ ἀρχαῖς καὶ στρατηλάταις τάδε
πύλας ἐφ' ἑπτὰ καὶ λοχαγέτας μολών.
ib. 1251 φίλοι δ' ἐκόσμουν τῇσδε μὲν πρόμον χθονὸς
σπαρτῶν ἀριστεῖς, τὸν δὲ Δαναιδῶν ἄκροι.
Tro. 258 ῥῖπτε τέκνον, ζαθέους κλῇδας καὶ ἀπὸ χροος ἐνδυτῶν στεφέων ἱεροὺς στολμούς. Ph. 842 οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθών (cfr. Su. 415 μάντεις προσημαίνουσιν οἰωνῶν τ' ἄπο). similiter ib. 974 μαντέων θεσπίσματα pro μαντέων μαντεύματα.
Ion 417 λέξον, τί θέσπισμ' ἐκ Τροφωνίου φέρεις,
παίδων ὅπως νῷν σπέρμα συγκραθήσεται;
ΞΟ. οὐκ ἠξίωσε τοῦ θεοῦ προλαμβάνειν
μαντεύματα.
Hel. 799 *ΜΕ.* βωμοῦ σπανίζουσ' ἢ νόμοισι βαρβάροις;
ΕΛ. ἐρρύεθ' ἡμᾶς τοῦτ' ἴσον ναοῖς θεῶν.
Tro. 265 τύμβῳ τέτακται προσπολεῖν Ἀχιλλέως.
ΕΚ. οἴμοι ἐγώ· τάφῳ πρόσπολον ἐτεκόμαν.
quia τάφῳ metri causa necessarium erat altero versu, priore ne eadem vox bis legatur τύμβῳ scripsit.

---

1) Sic scripsi. in cod. est οἶδμα, supra scripto γρ. ἅρμα. cum Hesychius praebeat οἶμα· ὁρμή, nescio an illud ἅρμα ex hoc ipso ὁρμή corruptum neque igitur varia lectio, sed interpretamentum sit. ceterum conferas Il. π 752 οἶμα λέοντος ἔχων et φ 252 αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος.

Med. 1291 κεινὴν μὲν οὓς ἔδρασεν ἔρξουσιν κακῶς,
ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσώσων βίον,
μή μοί τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει.
HF 284 ἡμᾶς δ' ἐπειδὴ δεῖ θανεῖν, θνήσκειν χρεὼν κτἑ.
El. 120 φεῦ φεῦ τῶν σχετλίων πόνων καὶ στυγε-
ρᾶς ζωᾶς.
Or. 659 ἐν τοῖς κακοῖς χρὴ τοῖς φίλοισιν ὠφελεῖν.
ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί δεῖ φίλων;
El. 221 ἄπελθε, μὴ ψαῦ' ὧν σε μὴ ψαύειν χρεών.
ΟΡ. οὐκ ἔστ' ὅτου θίγοιμ' ἂν ἐνδικώτερον.
IA. 115 πέμπω σοι πρὸς τὰς πρόσθεν
δέλτους, ὦ Λήδας ἔρνος,
119 μὴ στέλλειν τὰν σὰν ἶνιν.
El. 905 τίν' ἀρχήν — ποίας τελευτάς — τίνα μέσον —;
Tro. 651 ἥτις οὐκ ἔνδον μένει· τούτου παρεῖσα πόθον ἔμιμνον ἐν δόμοις. Med. 357 νῦν δ' εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν.
Tro. 53 φέρω δέ σοι
κοινοὺς ἐμαυτῇ τ' εἰς μέσον λόγους, ἄναξ.
ΠΟ. μῶν ἐκ θεῶν του καινὸν ἀγγελεῖς ἔπος;
IA. 634 ἀλλ', ὦ τέκνον, χρή· φιλοπάτωρ δ' ἀεί ποτ' εἶ
μάλιστα παίδων τῷδ' ὅσους ἐγὼ 'τεκον.
ib. 1193 ἥκων δ' ἐς Ἄργος προσπεσεῖ τέκνοισι σοῖς;
ἀλλ' οὐ θέμις σοι. τίς δὲ καὶ προσβλέψεται
παίδων σ', ἵν' αὐτῶν προθέμενος κτάνῃς τινά;
Med. 559 (ὡς) παῖδας δὲ θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν
σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις
εἰς ταὐτὸ θείην καὶ ξυναρτήσας γένος
εὐδαιμονοίην. σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ;
ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι.
item ib. 1275—1278, 1290—1292, 1382—1392.
Ph. 15 ἐλθὼν ἐρωτᾷ Φοῖβον ἐξαιτεῖ δ' ἅμα
παίδων ἐς οἴκους ἀρσένων κοινωνίαν.
ὁ δ' εἶπεν· ὦ Θήβαισιν εὐίπποις ἄναξ
μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ.
Su. 1092 ἐγὼ γὰρ ἄλλους εἰσορῶν τεκνουμένους
παίδων τ' ἐραστὴς ἦν πόθῳ τ' ἀπωλλύμην.
Tro. 1113 Ἀχιλλείου τόκου, 1117 ὁ Πελίου γόνος.

εἰς οὐράνιον πάλιν ἦλθε πόλον.
Hel. 1496 μόλοιτέ ποθ' ἵππιον οἶμα[1])
δι' αἰθέρος ἱέμενοι,
σωτῆρες τῆς Ἑλένας,
παῖδες Τυνδαρίδαι,
λαμπρῶν ἀστρῶν ὑπ' ἀέλλαισιν,
οἳ ναίετ' οὐράνιοι.
El. 192 δοκεῖς τοῖς σοῖσι δακρύοις
μὴ τιμῶσα θεοὺς κρατή-
σειν ἐχθρῶν; οὔτοι στοναχαῖς,
ἀλλ' εὐχαῖς θεοὺς σεβί-
ζουσ' ἕξεις εὐαμερίαν, ὦ παῖ.
Alc. 506 τί δ' αὖ κρατήσας δεσπότην πλέον λάβοις;
ΗΡ. πώλους ἀπάξω κοιράνῳ Τιρυνθίῳ.
Ph. 976 λέξει γὰρ ἀρχαῖς καὶ στρατηλάταις τάδε
πύλας ἐφ' ἕπτα καὶ λοχαγέτας μολών.
ib. 1251 φίλοι δ' ἐκόσμουν τῆσδε μὲν πρόμον χθονὸς
σπαρτῶν ἀριστεῖς, τὸν δὲ Δαναιδῶν ἄκροι.
Tro. 258 ῥῖπτε τέκνον, ζαθέους κλῇδας καὶ ἀπὸ χροος ἐνδυτῶν στεφέων ἱεροὺς στολμούς. Ph. 842 οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθών (cfr. Su. 415 μάντεις προσημαίνουσιν οἰωνῶν τ' ἄπο). similiter ib. 974 μαντέων θεσπίσματα pro μαντέων μαντεύματα.
Ion 417 λέξον, τί θέσπισμ' ἐκ Τροφωνίου φέρεις,
παίδων ὅπως νῷν σπέρμα συγκραθήσεται;
ΞΟ. οὐκ ἠξίωσε τοῦ θεοῦ προλαμβάνειν
μαντεύματα.
Hel. 799 ΜΕ. βωμοῦ σπανίζουσ' ἢ νόμοισι βαρβάροις;
ΕΛ. ἐρρύεθ' ἡμᾶς τοῦτ' ἴσον ναοῖς θεῶν.
Tro. 265 τύμβῳ τέτακται προσπολεῖν Ἀχιλλέως.
ΕΚ. οἴμοι ἐγώ· τάφῳ πρόσπολον ἐτεκόμαν.
quia τάφῳ metri causa necessarium erat altero versu, priore ne eadem vox bis legatur τύμβῳ scripsit.

---

1) Sic scripsi. in cod. est οἶδμα, supra scripto γρ. ἅρμα. cum Hesychius praebeat οἶμα· ὁρμή, nescio an illud ἅρμα ex hoc ipso ὁρμή corruptum neque igitur varia lectio, sed interpretamentum sit. ceterum conferas Il. π 752 οἶμα λέοντος ἔχων et φ 252 αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος.

Med. 1291 κεινὴν μὲν οὓς ἔδρασεν ἔρξουσιν κακῶς,
ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσώσων βίον,
μή μοί τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει.
HF 284 ἡμᾶς δ' ἐπειδὴ δεῖ θανεῖν, θνήσκειν χρεὼν κτἑ.
El. 120 φεῦ φεῦ τῶν σχετλίων πόνων καὶ στυγερᾶς ζωᾶς.
Or. 659 ἐν τοῖς κακοῖς χρὴ τοῖς φίλοισιν ὠφελεῖν.
ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί δεῖ φίλων;
El. 221 ἄπελθε, μὴ ψαῦ' ὧν σε μὴ ψαύειν χρεών.
ΟΡ. οὐκ ἔστ' ὅτου θίγοιμ' ἂν ἐνδικώτερον.
IA. 115 πέμπω σοι πρὸς τὰς πρόσθεν
δέλτους, ὦ Λήδας ἔρνος,
119 μὴ στέλλειν τὰν σὰν ἶνιν.
El. 905 τίν' ἀρχήν — ποίας τελευτάς — τίνα μέσον —;
Tro. 651 ἥτις οὐκ ἔνδον μένει· τούτου παρεῖσα πόθον ἔμιμνον ἐν δόμοις. Med. 357 νῦν δ' εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν.
Tro. 53 φέρω δέ σοι
κοινοὺς ἐμαυτῇ τ' εἰς μέσον λόγους, ἄναξ.
ΠΟ. μῶν ἐκ θεῶν του καινὸν ἀγγελεῖς ἔπος;
IA. 634 ἀλλ', ὦ τέκνον, χρή· φιλοπάτωρ δ' ἀεί ποτ' εἶ
μάλιστα παίδων τῷδ' ὅσους ἐγὼ 'τεκον.
ib. 1193 ἥκων δ' ἐς Ἄργος προσπεσεῖ τέκνοισι σοῖς;
ἀλλ' οὐ θέμις σοι. τίς δὲ καὶ προσβλέψεται
παίδων σ', ἵν' αὐτῶν προθέμενος κτάνῃς τινά;
Med. 559 (ὡς) παῖδας δὲ θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν
σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις
εἰς ταὐτὸ θείην καὶ ξυναρτήσας γένος
εὐδαιμονοίην. σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ;
ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι.
item ib. 1275—1278, 1290—1292, 1382—1392.
Ph. 15 ἐλθὼν ἐρωτᾷ Φοῖβον ἐξαιτεῖ δ' ἅμα
παίδων ἐς οἴκους ἀρσένων κοινωνίαν.
ὁ δ' εἶπεν· ὦ Θήβαισιν εὐίπποις ἄναξ
μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ.
Su. 1092 ἐγὼ γὰρ ἄλλους εἰσορῶν τεκνουμένους
παίδων τ' ἐραστὴς ἦν πόθῳ τ' ἀπωλλύμην.
Tro. 1113 Ἀχιλλείου τόκου, 1117 ὁ Πελίου γόνος.

Su. 108 οἱ δ' ἀμφὶ τόνδε παῖδες ἢ τούτου τέκνα;
Al. οὔκ· ἀλλὰ νεκρῶν τῶν ὀλωλότων κόροι.
ib. 362 τοῖς τεκοῦσι γὰρ
δύστηνος ὅστις μὴ ἀντιδουλεύει τέκνων,
κάλλιστον ἔρανον· δοὺς γὰρ ἀντιλάζυται
παίδων ὑφ' αὑτοῦ τοιάδ' ἂν τοκεῦσι δῷ.
fr. 848, 1 ὅστις δὲ τοὺς τεκόντας ἐν βίῳ σέβει.
3 ὅστις δὲ τὼ φύσαντε μὴ τιμᾶν θέλῃ.
Or. 1017 οἲ ἐγώ· πρὸ τύμβου γάρ σ' ὁρῶσ' ἀναστένω,
ἀδελφέ, καὶ πάροιθε νερτέρας πυρᾶς.
οἲ ἐγὼ μάλ' αὖθις· ὥς σ' ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασι
πανυστάτην πρόσοψιν ἐξέστην φρενῶν.
Hec. 949 αἰσχύνομαί σε προσβλέπειν ἐναντίον,
Πολυμῆστορ, ἐν τοιοῖσδε κειμένη κακοῖς.
951 ὅτῳ γὰρ ὤφθην εὐτυχοῦσ', αἰδώς μ' ἔχει
(= αἰσχύνομαι)
ἐν τῷδε πότμῳ τυγχάνουσ' ἵν' εἰμὶ νῦν
953 κοὐκ ἂν δυναίμην προσβλέπειν ὀρθαῖς
κόραις.

si poeta repetitionem verbi *αἰσχύνομαι* non fugisset, paucioribus suos ipse versus suspectos reddidisset. neque adeo paucis locis sibi aliquid insolentius indulsit, ut iterationem evitaret. Andr. 876

τί χρῆμα; μῶν ἐσφάλμεθ' ἢ σαφῶς ὁρῶ
δόμων ἄνασσαν τήνδε Μενέλεω κόρην.
EP. ἥνπερ μόνην γε Τυνδαρὶς τίκτει γυνή.

neque enim poetam usitatum illud *Τυνδαρὶς κόρη* spreturum fuisse puto, nisi haec vox modo praecessisset.

Abstinendum mihi est pluribus afferendis, quamquam minime omnes locos, qui in fabulis inveniuntur, attuli. sed quos attuli eos iam sufficere arbitror ad demonstrandum id quod erat demonstrandum, Euripidem otiosam vocabulorum repetitionem toties aperto studio evitasse, ut aliis locis eam admisisse idem putari nequeat. ergo quae in fabulis eius hodie tales iterationes feruntur non ab ipso poeta profectae esse possunt. Geelius histriones accusavit, qui sane memoriae defectu multa in scena peccarunt et semper peccant. haec tamen peccata in codices transire non potuerunt. neque magis verisimile est interpolatores falsas repetitiones intulisse. restat, ut librariis crimini dentur. librariorum igitur peccata viri docti emendabunt. sed ut quae antea exposuimus paucis repetamus, in emendando cauti simus neque mutemus repetitiones primum eas, quae auribus molestae non sunt. Cy. 115, ubi verba sunt

ΟΔ. τίνες δ' ἔχουσι γαῖαν; ἦ θηρῶν γένος;
ΣΕ. Κύκλωπες ἄντρ' ἔχοντες, οὐ στέγας δόμων.

Nauckius scribi iussit *ἄντρ' οἰκοῦντες.* sed quia alterius loci sententia est 'quinam inhabitant terram?', alterius vero 'Cyclopes quibus speluncae sunt' neque igitur eadem utriusque vis est, in iteratione offensio non est. intactos porro iterationes rhetoricas relinquamus. Alc. 1095 usitata etiam 'in tranquilla oratione' geminationis formula legitur *αἰνῶ μὲν αἰνῶ, μωρίαν δ' ὀφλισκάνεις* eademque fr. 287, 7 *ἀλγεῖ μὲν ἀλγεῖ, παγκάλως δ' ἀλγύνεται.* utraque virorum doctorum scrupulos movit eo quantum video iniustiores, quo probatior utriusque loci sententia est. nam quod v. c. fr. 287, 7 Hermannus coniecit *ἀλγεῖ μέν, ἄλγος δ' εὐκόλως ἀμύνεται,* idem dicit, quod tradita lectio, quanto vero festivius haec quam illud! vel IA. 447

ἐγὼ γὰρ ἐκβαλεῖν μὲν αἰδοῦμαι δάκρυ,
τὸ μὴ δακρῦσαι δ' αὖθις αἰδοῦμαι τάλας

fuit, qui in repetitione verbi haereret. — Alc. 642

κόσμον δὲ τὸν σὸν οὔποθ' ἥδ' ἐνδύσεται·
οὐ γάρ τι τῶν σῶν ἐνδεὴς ταφήσεται

Nauckius repetitionem rhetoricam agnovit. sed idem v. ill. Tro. 744, ubi Andromacha filiam lamentatur

ἡ τοῦ πατρὸς δέ σ' εὐγένει' ἀπώλεσεν,
ἣ τοῖσιν ἄλλοις γίνεται σωτηρία.
τὸ δ' ἐσθλὸν οὐκ εἰς καιρὸν ἦλθέ σοι πατρός

v. 744—745 ut ex Hip. 1381 et fr. 59 (cfr. etiam Med. 14) confectos tautologiae causa spurios esse iudicavit. qua tamen conduplicatione tam commoto praesertim loco (vide v. c. septies iteratam interiectionem *ὦ* (742, 747, 751, 759, 760, 766, 768) aegre careremus. nec meliore iure v. 772 damnasse videtur, proximo post versum 769 reiecto. verba sunt

768 ὦ Τυνδάρειον ἔρνος, οὔποτ' εἶ Διός,
πολλῶν δὲ πατέρων φημί σ' ἐκπεφυκέναι,
Ἀλάστορος μὲν πρῶτον, εἶτα δὲ Φθόνου

771 *Φόνου τε θανάτου θ' ὅσα τε γῆ τρέφει κακά·*
οὐ γάρ ποτ' αὐχῶ Ζῆνά γ' ἐκφῦσαί σ' ἐγώ,
πολλοῖσι Κῆρα βαρβάροις Ἕλλησί τε·
774 *ὄλοιο κτὲ.*

Assentior etiam Hirzelio Med. 724 contra eiusdem viri clarissimi suspicionem defendenti. Aegei verba sunt

721 *ἐκ τῆσδε μὲν γῆς οὔ σ' ἄγειν βουλήσομαι,*
αὐτὴ δ' ἐάνπερ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,
μενεῖς ἄσυλος κοὔ σε μὴ μεθῶ τινι.

mox iterat, causam voluntatis suae subiecturus:

724 *ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα·*
ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.

sed si de hoc loco disserens Hirzelius in repetitionibus cavendum esse dixit, ne ad nimis severam normam Euripidem exigamus, cum multa exempla comprobent, non curasse eum eadem vocabula vel formulas intra trium quatuorve versuum spatium repetita, et ipse non animadvertit, aliquot quas ibi congessit eiusmodi iterationes haud dubie corruptas, plerasque rhetoricas esse. neque rectius Hip. 502 (restituendae scilicet diverbii aequabilitatis causa) damnasse videntur viri docti, quo versu eiecto omnino non intelliguntur proxima (503—504), quibus auditis Phaedrae quae dixerat iterum dicenda sunt novis confirmata (505—508) per quem totum locum adiectivum *αἰσχρὸς* consilio saepe repetitur. inter conclamatos versus sunt Hec. 949—956, quorum de quinque prioribus antea pag. 28 dixi, quos ibi ita ut in codicibus traduntur et a poeta profectos esse puto, descripsi. illis Hecuba hos tres addit

954 *ἀλλ' αὐτὸ μὴ δύσνοιαν ἡγήσῃ σέθεν,*
Πολυμῆστορ· ἄλλως δ' αἴτιόν τι καὶ νόμος
956 *γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον.*

Porsonus versum 952, Hartungius 956, Dindorfius 951—956 damnavit, Hirzelius iterationem verborum *βλέπειν ἐναντίον* inter eas habet, quas Euripides non curavit, Weilius alioquin de hoc loco ceteris opinor rectius iudicans versu 953 scribit *προσδρακεῖν*, repetitionem glossae deberi ratus. immo cum Hecuba duas causas protendat, cur Polymestorem non adversa facie aspiciat, primam pudorem, secundam usum (*νόμον*), consulto et ubi primo argumentum orationis ponit (949) et in utraque causa (951—953 et 956) eodem vocabulo utitur. — Ph. 1483

πόλει δ' ἀγῶνες οἱ μὲν εὐτυχέστατοι
τῇδ' ἐξέβησαν, οἱ δὲ δυστυχέστατοι.

Nauckius in fine *δυσποτμώτατοι* scribi iubet, quod si mutatione opus esset facillime reponeretur. sed locum mutare non ausim oppositionis gratia. videtur etiam chorus quasi affirmaturus nuntii extrema verba haec potissimum subiungere:

1485 *οὐκ εἰς ἀκοὰς ἔτι δυστυχία*
δώματος ἥκει· πάρα γὰρ λεύσσειν κτὲ. —

Andr. 198 — *οἶκον κατασχεῖν τὸν σὸν ἀντὶ σοῦ θέλω;*
πότερον ἵν' αὐτὴ παῖδας ἀντὶ σοῦ τέκω
δούλους ἐμαυτῇ τ' ἀθλίαν ἐφολκίδα;

Hirzelius post v. 198 unius versus lacunam statuit duobus de causis, quia aures in simillimo duorum versuum exitu offendant et ut sit, unde particula finalis in v. 199 *ἵνα* pendeat. ex proxime enim praecedentibus (198) cogitationem quae postuletur ad *πότερον* subministrare nimis durum et inconcinnum videri, quam quod probari possit. sicut igitur versus 194—198 respondeant versibus 192—193 ('dic, quibus freta rationibus tale facinus suscipiam'), ita v. 199 eqs. respondere versui illi deperdito, cuius sententia haec fere fuerit: 'deinde quo fine tu me putas thalamum tuum velle occupare'. quam sententiam si quis Graece reddere velit num aliis eam vocabulis facile conficere poterit, quam quae v. 198 leguntur? immo v. 199 eqs. huic versui 198 respondent. quod si verum est, aequabilitas quoque clausularum illa legitima est.

Hae igitur iterationes *ἀρκοῦσαν αἰτίας ἀποστροφὴν* rhetoricam nancti esse videntur. corrigendae autem sunt eae, quae in eodem simplici argumento fiunt vocabulorum tam gravi accentu pronuntiatorum, ut repetitio in sensum cadat, legitima tamen causa sua carent, exercitatum igitur subtilioremque sensum offendunt. eiusmodi autem repetitionibus omnibus medelae quaerendae sunt. neque enim placet Porsoni regula de iterationibus quomodo tractandae sint proposita, ut non sint nisi gravissimis de causis tollendae, ita non esse ex emendatione obtrudendas. quae mihi cautius quam qua usi veri speciem assequi possimus concepta vide-

tur. aut enim veteres senserunt molestiam iterationum: tum quotquot traduntur tollendae sunt. aut non curarunt: tum causa non est cur una cum emendatione aliqua ceteroquin probata etiam iterationem verbis inferre dubitemus. nos autem innumeris ipsius Euripidis locis freti ornatiores eius fabulas quam iniucundiores coniecturis nostris reddere malumus. mutationes autem quibus opus erit non nimiae audaciae esse unusquisque concedet, qui scit, quam parvae fidei sint codices Euripidei omnes, quorum quo usque communis depravatio progressa sit, scientibus narrare inutile est. id unum dicam, aliquot codices (ut par est praesertim recentiores) ceteris etiam paullo negligentius scriptos esse, nullum vero librorum ordinem ceteris fide multum praevalere, neque vetustiorem quemque codicem e meliore fonte manasse, immo saepe aut vetustiores fontes, ubi aliqui aut in scholiis aut in aliis scriptoribus antiquis qui Euripideis locis pro testimoniis usi sunt puriores manant, aut etiam sermonis Graeci usum recteque cogitandi praecepta non vetustiorum sed recentiorum codicum lectiones confirmare, in omni denique critica disquisitione a variis lectionibus ubivis traditis profectos nostro nos nullius libri auctoritate constricto iudicio uti debere. sed ne quis, etsi codicibus poetae nihil credat, dubitet tamen, num huiusmodi potissimum corruptelae, quibus falsae simul iterationes in verba poetae irrepserint, in fabulis eius tradendis usu venerint, infra tales aliquot collatas proferam, unde colligi possit, et saepe eas accidisse et quibus rationibus acciderint et aliquo pacto quibus modis restituendae sint. quos locos ita disponam, ut primas corruptelas eas ponam, quae in parte tantum librorum manuscriptorum inveniuntur, a ceteris vero testibus arguuntur. deinde aliquot addam, quas viri docti iam correxerunt in omnibus libris manuscriptis traditas. postremas subiiciam, quas ipse emendare temptavi.

Duo potissimum corruptelarum genera esse constat. quorum alterum librariorum negligentium sive calamis aliena pingentibus sive oculis huc illuc aberrantibus sive memoriae praegressorum nimis tenaci debetur. quorum erroribus admissis saepe metrum quoque violatum est. Or. 157 codex F (Kirchhoffii) haec exhibet

ΧΟ. μέλεος ἐχθίστων θεόθεν ἐργμάτων.
μέλεος. ΗΛ. φεῦ μόχθων.

posterioris *μέλεος* loco oculorum errore ex priore versu repetiti ceteri libri recte habent *τάλας*. — Andr. 1107 AC bc *C*

σφαγῆς ἐχώρουν βουπόροι ποδῶν πάρος.
δεινὰς δ' ἂν εἶδες πυρρίχας φρουρουμένου
βέλεμνα ποδός. ὡς δέ μιν κτἑ

ex solemni literarum corruptela (cfr. Hip. 1253 *οὐκ ὠμὸς εἰς σὸν παῖδα δυστυχοῦντ' ἔσει*, *B* *σὸν πόδα*). recte in fine BE*B* *παιδός*. — Med. 331 d *πλὴν γὰρ τέκνων ἔμοιγε φίλτατον ἐμοί*, reliqui in fine *πολύ*. — non minus cognitu utiles eae corruptelae sunt, quas aut ipsi librarii aut recentiores manus in codicibus correxerunt. Ba. 793 cod. pr. m. dedit

ΠΕ. τί δρῶντα; δουλεύοντα δουλείαις ἐμαῖς;
ΔΙ. ἐγὼ γυναῖκας δεῦρ' ὅπλων ἄξω δίχα.
ΠΕ. οἴμοι· τόδ' ἤδη δούλιον εἴς με μηχανᾷ.

metrum et sensus in ipso codice correcto *δόλιον* restituta sunt. — Heracl. 116 *B*

πρὸς τοῦτον ἀγὼν ἆρα τοῦδε τοῦ λόγου
καὶ μάλιστ' ἂν εἴη, τἄλλα δ' εἴρηται μάτην.

hoc *καί* oculorum festinantia ex proximo versu retractum est, qui incipit verbis *καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς κτἑ*. — Hip. 368—369 B inverso ordine sic scribit:

ὦ πόνοι τρέφοντες βροτούς·
ὦ τάλαινα τῶνδ' ἄλγεων,

tum conduplicatum addit *ὦ πόνοι*, quod ceteri codices semel tantum habent. — fr. 759 Orion *πρὸς τὰς χρήσεις χρὴ καὶ τὰ πράγματα σκοπεῖν*, recte Floril. Leid. 100 *φύσεις χρή*. — Ba. 200 *B* *χρὴ χηρεύειν*, *C* recte *χορεύειν*. — in omnibus nostris libris Or. 141 leguntur verba *μήδ' ἔστω κτύπος*, quae errore ex v. 137 huc transierunt. in quibusdam libris etiam quae v. 137 antecedit vox *ψοφεῖτε* ineunte v. 141 veram lectionem *κτυπεῖτε* loco deiecit. quid in fine reponendum sit, vix unquam reperietur. — fr. 376 traditur sic scriptum:

πιστὸν μὲν οὖν εἶναι χρὴ τὸν διάκονον
τοιοῦτον εἶναι καὶ στέγειν τὰ δεσποτῶν.

an Engeri Schneiderique de hoc desperato loco coniecturae verae sint, diiudicare nolim. proposuerunt enim ut scribatur

πιστὸν μὲν οὖν εὔνουν τε χρὴ διάκονον
οἰκουρὸν εἶναι καὶ στέγειν τὰ δεσποτῶν.

Rhesi (quam non omnem procul habui, quandoquidem in codicibus Euripideis tradita omnium huius poetae fabularum fatorum particeps fuit) v. 521 haec leguntur:

ἔγρεσθε, τί μέλλετε; κοιτᾶν
ἔγρεσθε πρὸς φυλακάν.

docente antistropha (*ποίμνια νυκτιβρόμου*) initium v. 522 metrum dactylicum postulat. cum Dindorfio *κοιτᾶν ἔξιτε* bene scribi posse videtur.

Alibi intacto metro contra sententiam loci vel Graeci sermonis poetaeve usum peccatum est. eius generis ex Sophoclis Antigona exemplum praemittere mihi liceat v. 757. Laurentianus habet *βούλει λέγειν τι καὶ λέγων μηδὲν λέγειν.* ex recentioribus codicibus ab editoribus in fine merito receptum est *κλύειν.* — Eur. Or. 202 F praebet *ὡς ἡδύ μοι προσῆλθες ἐν δέοντί μοι,* cum clausula debeat esse, quae in B et apud Stobaeum traditur *τε.* de hoc ipso genere mendorum a veteribus correctoribus saepe non recte tractato Nauckius egit in studiorum Euripideorum altera parte. — Med. 1338 b *οὐ παῖδας οὓς ἔθρεψα κἀξεθρεψάμην,* item c, supra tamen scripta vero lectione *ἔφυσα.* — Ba. 1139 haec sententia narrationem nuntii concludit in codd. Euripidis et Christi patientis ita scripta:

τὸ σωφρονεῖν δὲ καὶ σέβειν τὰ τῶν θεῶν
κάλλιστον· οἶμαι δ' αὐτὸ καὶ σοφώτατον
θνητοῖσιν εἶναι χρῆμα τοῖσι χρωμένους.

merito editores ex Orione receperunt *κτῆμα τοῖσι χρωμένοις* (cfr. Soph. Ant. 684 *κτημάτων* corr. in *χρημάτων*). — Heracl. 794 *B κάλλιστα· πράξας δ' ἐκ θεῶν κάλλιστα δή,* *C* initio recte *μάλιστα.* — Tro. 398 schol. tradunt variam lectionem *καὶ ταῦτ' Ἀχαιῶν ἔρξις ἐξεργάζεται,* cum libri ipsi praebeant, cuius veritatem alia quoque testimonia affirmant, *ἵξις ἐξεργάζεται.* — Ph. 147 bc *ὡς ὅπλος νιν ὑστέρῳ ποδὶ πάνοπλος ἀμφέπει* pro *ὡς ὄχλος* ceterorum. — Or. 750 F pr. m. *ὁ μῦθος οὐ μακρὸς μακρῶν πέρι. ΠΥ. φεῦγε [νῦν] μακρῶν μέλαθρα κτἑ,* cui posteriori *μακρῶν* altera demum manus substituit quod verum est *λιπών.* Hermannus putavit *μακρῶν* natum esse 'errore scribae *μακράν* dare volentis', vix recte. si recte, is quoque error inopportunae memoriae istius quod modo praecesserat *μακρῶν* debetur. — Rh. 233 b c *κάμψειε πάλιν θυμέλας οἴκων πατρὸς Ἰλιάδος. Φθιάδων δ' οἴκων πότ' ἐπ' ἄντυγι βαίη,* ceteri *Φθιάδων δ' ἵππων.* — Tro. 420 *AB*

Ἀργεῖ' ὀνείδη καὶ Φρυγῶν ἐπαινέσεις
421 *ἀνέμοις φέρεσθαι παραδίδωμ'. ἕπου δέ μοι*
πρὸς ναῦς, καλὸν νύμφευμα τῷ στρατηλάτῃ.
σὺ δ', ἡνίκ' ἄν σε Λαρτίου χρῄζῃ τόκος
424 *ἄγειν, φέρεσθαι· σώφρονος δ' ἔσει λάτρις*
γυναικὸς κτἑ.

in *A* posteriori *φέρεσθαι,* quod ineptum est, *ἕπου,* verae lectionis interpretamentum, adscriptum habes. veram autem ipsam BC praebent *ἕπεσθαι.* ceterum b v. 421 *ἕπεσθαι,* 424 *φέρεσθαι, γρ. ἕπεσθαι* habet. — ib. 367 b *AB*

πόλιν δὲ δείξω τήνδε μακαριωτέραν
ἢ τοὺς Ἀχαιούς, ἔνθεος μέν, ἀλλ' ὅμως
τοσόνδε γ' ἔξω στήσομαι βακχευμάτων.
370 *οἱ διὰ μίαν γυναῖκα καὶ μίαν πόλιν*
θηρῶντες Ἑλένην μυρίους ἀπώλεσαν.

v. 370 ceteri codices veram lectionem *Κύπριν* servarunt. — Heracl. 280 *B*

λαμπρὸς δ' ἀκούσας σῆν ὕβριν φανήσεται
σοὶ καὶ πολίταις γῇ τε τῇδε καὶ φυτοῖς.
μάτην γὰρ ὕβριν ᾧδέ γ' ἂν κεκτῴμεθα κτἑ.

recte *C* *μάτην γὰρ ἥβην.* — Med. 1086 C

οἷσι δὲ τέκνων ἔστιν ἐν οἴκοις
γλυκερὸν βλάστημ', ἔστιν μελέτῃ
κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον κτἑ.

BC recte *ἐσορῶ μελέτῃ.* BE abcd *ὁρῶ μελέτῃ* librariorum more omissa praepositione. — Heracl. 933 in *B* olim scriptum fuisse videtur, quod hodie in apogr. Par. sec. (unde in Aldinam ceterasque pristinas editiones transiit) legitur

ἔστειχε μείζω τῆς τύχης φρονῶν πολὺ
πέρσων Ἀθήνας. ἀλλὰ τὴν ἐναντίαν
δαίμων ἔθηκε καὶ μεθέστηκεν τύχην.

Elmsleyus dixerat 'non male legeretur *μείζω τῆς δίκης*'.

atque id ipsum in *B* hodie (in rasura) scriptum invenerunt. eamque veram profecto lectionem *C* quoque servavit. (cfr. Hip. 792 *οὐκ εἰς γέροντας ἥδε σοι τείνει τύχη*, *C τίνει δίκη*. Soph. OC 1026 pro *τύχη* Doederlinius coniecit *Δίκη*.) — Hip. 1087 d *οὐ γάρ τις οἶκτος σῆς μ' ἐπέρχεται χθονός*, quae extrema vox e clausula v. 1085 delapsa verae lectionis *φυγῆς* sedem occupavit. idem vocabulum in b in Med. 1291 exeuntem e clausula versus 1288 rectractum, vera autem lectio *κακῶς* (illi spr. scr.) est. admodum enim frequentes in tragicis hos errores in clausulis versuum esse constat. ita Soph. Ai 1008 hodie legitur

ἦ πού με Τελαμών, σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἅμα
δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἵλεώς τ' ἴσως
χωροῦντ' ἄνευ σοῦ;

La. pr. priore versu habet *ἐμός τ' ἴσως*, item alii codices, qui simul in proximo versu *ἵλεώς θ' ἅμα*. ipsum tamen illud *ἴσως* corruptela natum est ex eo quod Hermannus olim coniecit et nuper in aliquo codice pro v. l. ascriptum inventum est *ἰδών*. Eur. Ion 660 *BC* in verbis exhibent

καλῶς ἔλεξας· εἴπερ οὓς ἐγὼ φιλῶ
ἐν τοῖσι σοῖσιν εὐτυχήσουσιν φίλοις.

unus *C* in fine addit *γρ. λόγοις*, quod editores merito receperunt. (Elmsleyus ad Med. 1269 scribit *δόμοις* novum ipse vitium inferens memoriae fraude). vel Andr. 862 b

ΧΟ. ἔγνως· ἀτὰρ δὴ τίς ὢν πυνθάνει τάδε;
ΟΡ. Ἀγαμέμνονός τε καὶ Κλυταιμνήστρας τάδε.

ceteri *Κλυταιμνήστρας τόκος*. — Hip. 105 B a pr. m.

ΙΠ. οὐδείς μ' ἀρέσκει νυκτὶ θαυμαστὸς θεῶν.
ΘΕ. τιμαῖσιν, ὦ παῖ, δαιμόνων χρῆσθαι θεῶν.

extrema vox postea in *χρεών*, quod reliqui codices exhibent, correctum est. — ipse quoque omnium codicum vetustissimus Marcianus in hoc tristi conspectu suum locum habet. ita enim Hec. 348:

τοῦτό μοι πρῶτον βίου.
ἔπειτ' ἐθρέφθην ἐλπίδων καλῶν ὕπο
βασιλεῦσι νύμφη ζῆλον οὐ σμικρὸν βίου
ἔχουσα κτέ.

sub finem E F *C* recte *γάμων ἔχουσα*. — ib. 68 haec in libris leguntur:

ὦ στεροπὰ Διός, ὦ σκοτία νύξ,
τί ποτ' αἴρομαι ἔννυχος οὕτω
δείμασι, φάσμασι; ὦ ποτνία χθών,
μελανοπτερύγων μῆτερ ὀνείρων.

in marg. Marc. v. l. *ὦ ποτνία νύξ*, in aliquo vetustiore libro olim errore nata, versui 70 adscripta est. — Su. 906 codices

γνώμῃ δ' ἀδελφοῦ Μελεάγρου λελειμμένος
ἴσον παρέσχεν ὄνομα διὰ τέχνης δορὸς
εὑρὼν ἀκριβῆ μουσικὴν ἐν ἀσπίδι,
φιλότιμον ἦθος πλούσιον, φρόνημα δὲ
ἐν τοῖσιν ἔργοις, οὐχὶ τοῖς λόγοις ἴσον.

Ioannes Damascenus veram lectionem *λόγοις ἔχων* servavit. — eiusmodi meliorum fontium defectum viri docti coniecturis reparare studuerunt. illustrandi causa hic quoque aliquot ex aliis scriptoribus eiusdem generis vitia adhiberi liceat. in Hesiodi de Pandora narratione (in Operibus) v. 72 legitur *ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη* et v. 76 *πάντα δὲ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη*, Hermannus v. 72 spurium esse existimat, item Gaisfordius et Dindorfius, Brunckius v. 76. ‘quidquid tamen, Goettlingius ait, statueris, male habet de Venere silentium, cuius iniecta mentio erat (v. 65). ergo dicendum erit aut nunc pro Venere gratias commemorasse poetam (v. 73) aut v. 76 pro *Παλλὰς Ἀθήνη* scribendum esse *δῖ' Ἀφροδίτη*. videtur autem imprimis haec de Pandora narratio tam in Theogonia quam in Operibus varios rhapsodorum excessus experta esse’. recte certe illud alterum v. d. coniecit. neque tamen hoc loco rhapsodi accusandi erant, verum librarii. — Bionis fr. 16, cuius verba haec traduntur

ἀμφασία τὸν Φοῖβον ἕλεν τόσον ἄλγος ἔχοντα.
δίζετο φάρμακα πάντα, σοφὰν δ' ἐπεμαίετο τέχνην·
χρῖεν δ' ἀμβροσίᾳ καὶ νέκταρι, χρῖεν ἅπασαν
ὠτειλάν. μοιραῖα δ' ἀναλθέα φάρμακα πάντα.

Godofredus Hermannus extremi versus clausulae reddidit suum *τραύματα πάντα*. — inc. buc. 2, 19 a puella lacessitus pulchellus quidam bubulcus exclamat

ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· οὐ καλὸς ἐμμί;
ἆρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος.

Graefius in fine reposuit ἁδὺς ἴουλος. — Aristoph. Av. 1439 traditur

οὐκ ἀκήκοας
ὅταν λέγωσιν οἱ πατέρες ἑκάστοτε
1441 τοῖς μειρακίοις ἐν τοῖσι κουρείοις τάδε·
δεινῶς γέ μου τὸ μειράκιον Διτρέφης
λέγων ἀνεπτέρωκεν ὥστ᾽ ἱππηλατεῖν.

v. 1441 μειρακίοις ferri nequit. Kockius coniecit δημόταις Dindorfio probatum, φυλέταις Meineckius. — Eur. Su. 163

ΘΗ. εὐψυχίαν ἔσπευσας ἀντ᾽ εὐβουλίας
ΑΔ. ὃ δή γε πολλοὺς ἤλασε στρατηλάτας.

Musurus ὤλεσε στρατηλάτας reposuit. — Med. 1177

πέπλοι τε λεπτοί, σῶν τέκνων δωρήματα
λεπτὴν ἔδαπτε σάρκα τῆς δυσδαίμονος.

λεπτήν solemni vocabulorum permutationi debetur. iamdudum Musurus loci emendationem invenit, quae est λευκήν. de ea permutatione vide Hermannum ad Orestem pag. 21, alios alibi. contrario errore in priore nostro versu b c d exhibent πέπλοι τε λευκοί. Nauckius inflammatam carnem tenerem (λεπτήν) magis quam albam (λευκήν) esse contendit. sed hoc est constans carnis epithetum ne ab hoc quidem loco alienum. nam priusquam vestis fatalis venena membra Creusae aggrederentur, alba certe haec erant. neque λεπτός de carne, sed de cute dicitur. — eiusdem fabulae versu 1194 παρελθών Nauckii emendatio est pro codicum προσελθών, quod proximis προσπίτνει et προσαυδῶν debetur. — IT 951 libri

ἐντεῦθεν αὐδὴν τρίποδος ἐκ χρυσοῦ λαβὼν
Φοῖβός μ᾽ ἔπεμπε δεῦρο διοπετὲς λαβεῖν ἄγαλμα κτἑ·

egregie Scaliger invenit λακών priore loco. — Ion 1034

καὶ σόν γε λήσεις πόσιν ἅ σε σπεύδει λαβεῖν.
ΚΡ. οἶσθ᾽ οὖν ὃ δρᾶσον; χειρὸς ἐξ ἐμῆς λαβὼν κτἑ.

Henricus Stephanus σπεύδει λαθεῖν. cfr. IT 990 *C* Ald.

ἅπαντα γὰρ
συνθεὶς τάδ᾽ εἰς ἓν νόστον ἐλπίζω λαβεῖν.
ΙΦ. πῶς οὖν γένοιτ᾽ ἂν ὥστε μήθ᾽ ἡμᾶς θανεῖν
λαβεῖν θ᾽ ἃ βουλόμεσθα.

B posteriore loco melius λαθεῖν. Med. 1237 ceteri recte λαθοῖ, B λαβοῦ, γρ. λαθοῦ. — Ion 14

ἄγνως δὲ πατρί· τῷ θεῷ γὰρ ἦν φίλον·
γαστρὸς διήνεγκ᾽ οἶκον· ὡς δ᾽ ἦλθεν χρόνος,
τεκοῦσ᾽ ἐν οἴκοις κτἑ.

Brodaeus γαστρὸς διήνεγκ᾽ ὄγκον. — ib. 650

θεῶν δ᾽ ἐν εὐχαῖς ἢ γόοισιν ἦ βροτῶν
ὑπηρετῶν χαίρουσιν, οὐ γοωμένοις.

Musgravius restituit ἢ λόγοισιν ἤ. (contrario errore Or. 1021 omnes libri λόγους, A λόγους, γρ. γόους et Su. 1151 *B* male λόγους, *C* recte γόους.) — Su. 461

κλαίων γ᾽ ἂν ἦλθες, εἴ σε μὴ ᾽πεμψεν πόλις,
περισσὰ φωνῶν· τὸν γὰρ ἄγγελον χρεὼν
λέξανθ᾽ ὅσ᾽ ἂν τάξῃ τις ὡς τάχος πόλει
χωρεῖν.

in secundo hoc πόλει ut saepius πάλιν latere vidit Marklandus. contrario errore Soph. Trach. 364 Laurentianus pro πόλιν habet πάλιν, supra tamen picta litera ο — Hel. 188

νύμφα τις οἷα Ναῒς
ὄρεσι φυγάδα γάμον ἱεῖσα γοερόν
ὑπὸ δὲ πέτρινα μύχατα γύαλα κλαγγαῖσι
Πανὸς ἀναβοᾷ γάμους.

Matthiaeus v. 189 νόμον ἱεῖσα. — Su. 1094

εἰ δ᾽ ἐς τόδ᾽ ἦλθον κἀξεπειράθην τέκνων
οἷον στερέσθαι πατέρα γίνεται τέκνων,
οὐκ ἄν ποτ᾽ ἐς τόδ᾽ ἦλθον εἰς ὃ νῦν κακόν.

et v. 1094 τέκνων ex proximi versus clausula irrepsisse neque magis repetitionem verborum ἐς τόδ᾽ ἦλθον ferendam esse viri docti viderunt. in fine v. 1094 Canterus τεκών, Nauckius μαθών, totum versum Rudolfus Hirzelius scribi vult εἰ δ᾽ εὖ τόδ᾽ ἔγνων κἀξεπειράθην ἐγώ, Heimsoethius vero εἰ δ᾽ ᾐσθόμην τε κἀξεπειράθην τόδε. — Heracl. 134 Copreus Demophonti quaerenti narrat quisnam sit quidque velit: Argis ab Eurystheo se missum esse, qui Heraclidas captos Argos reduceret:

ἄξοντα τούσδε· πολλὰ δ᾽ ἦλθον, ὦ ξένε,
δίκαι᾽ ὁμαρτῇ δρᾶν τε καὶ λέγειν ἔχων.
᾽Αργεῖος ὢν γὰρ αὐτὸς ᾽Αργείους ἄγω
ἐκ τῆς ἐμαυτοῦ τούσδε δραπέτας ἔχων.

Kirchhoffius nuper extremi versus clausulam correxit, cum scriberet ἑλών. similiter Hip. 999 infinitivi ἔχειν et ἑλεῖν

in codicibus permutati sunt. — fr. 172 Stobaei libri exhibent *οὔτ' εἰκὸς ἄρχειν οὔτ' ἐχρῆν εἶναι νόμον τύραννον εἶναι.* Bothius proposuit *ἄνευ νόμων*, Badhamius *ἄνευ νόμου.* — IA 802

τίς ἂν φράσειε προσπόλων τὸν Πηλέως
ζητοῦντά νιν παῖδ' ἐν πύλαις Ἀχιλλέα;
οὐκ ἐξ ἴσου γὰρ μένομεν Εὐρίπου πύλας.

recte Barnesius *Εὐρίπου πέλας.* quas enim Hermannus movit loci difficultates, eae hic tractandae non sunt. — El. 555

ΗΛ. οὗτος τὸν ἀμὸν πατέρ' ἔθρεψεν, ὦ ξένε.
ΟΡ. τί φής; ὅδ' ὃς σὸν ἐξέθρεψε σύγγονον;
ΗΛ. ὅδ' ἔσθ' ὁ σώσας κεῖνον, εἴπερ ἔστ' ἔτι.

medio versu Piersonus *ἐξέκλεψε.* — Reiskii felicem emendationem editores receperunt HF 482. verba sunt Megarae haec in codicibus tradita:

πατὴρ δὲ πατρὸς ἑστιᾷ γάμους ὅδε
Ἅιδην νομίζων πενθερόν, κῆδος πατρός.

Reiskius perspexit ab Euripide scriptum fuisse *κῆδος πικρόν.* — Heracl. 182

εἰπεῖν ἀκοῦσαί τ' ἐν μέρει πάρεστί μοι
κοὐδείς μ' ἀπώσει πρόσθεν ὥσπερ ἄλλοθεν.
ἡμῖν δὲ καὶ τῷδ' οὐδέν ἐστιν ἐν μέρει.

Valckenaerius in fine scripsit *ἐν μέσῳ.* — HF 867

τιμὰς δ' ἔχω τάσδ', οὐκ ἀγασθῆναι φίλοις,
οὐδ' ἥδομαι φοιτῶσ' ἐπ' ἀνθρώπων φίλους.

extremam vocem 'e superiore versu illatam esse temere monuit Dobraeus. fort. *πόλεις*'. sic Kirchhoffius anno 1855. Heimsoethius *δόμους* coniecit, quod Guilelmus Dindorfius recepit. — Hel. 920

τὸ μὲν δίκαιον τοῦ πατρὸς διαφθερεῖς,
τῷ δ' οὐ δικαίῳ συγγόνῳ δώσεις δίκην.

Reiskius et Tyrwhittus reposuerunt *δώσεις χάριν.* in illud autem vitium librarii eo proniores erant, quo *τὸ διδόναι δίκην* tragicis frequentius est. solent enim librarii usitatas dicendi formulas aliis similibus negligentissime et ineptissime substituere. sic Hip. 1315 Diana Theseum consolatura *δείν' ἔπραξεν*, inquit, *ἀλλ' ὅμως ἔτ' ἔστι καὶ σοὶ τῶνδε συγγνώμης τυχεῖν.* b c prorsus inepte *συγγνώμην ἔχειν.* item Hec. 1167, ubi recte scribitur *ἀλλ' εἴτε χρήστ' ἔδρασε,*

χρήστ' ἔδει λέγειν, in c legitur *ἔδει παθεῖν*, bona et usitata alioquin oppositio, ab hoc tamen loco aliena. Rh. 943 pro *Θρῄκιος διφρηλάτης* (sic Portus) vel *τροχηλάτης* (Valckenaerius et Kirchhoffius 1867) librarii posuerunt *στρατηλάτης.* alia alibi. — IA. 749

χρὴ δ' ἐν δόμοισιν ἄνδρα τὸν σοφὸν τρέφειν
γυναῖκα χρηστὴν κἀγαθὴν ἢ μὴ τρέφειν.

cum Hermanno in fine scribendum est *μὴ γαμεῖν.* idem verbum restituendum esse suspicor Andr. 617

613 *κἀγὼ μὲν ηὔδων τῷ γαμοῦντι μήτε σοι*
κῆδος συνάψαι μήτε δωμάτων λαβεῖν
κακῆς γυναικὸς πῶλον· ἐκφέρουσι γὰρ
μητρῷ' ὀνείδη· τοῦτο καὶ σκοπεῖτέ μοι
617 *μνηστῆρες, ἐσθλῆς θυγάτερ' ἐκ μητρὸς λαβεῖν.*

— Andr. 238 duae regiae mulieres, Hermiona et Andromacha, de lecto Neoptolemi altercantur. descenderunt iam a criminibus male factorum ad opprobria ingenii morumque. ubi haec tandem Hermiona:

237 *ὁ νοῦς ὁ σός μοι μὴ συνοικοίη, γύναι.*
ΑΝ. *νέα πέφυκας καὶ λέγεις αἰσχρῶν πέρι;*
ΕΡ. *σὺ δ' οὐ λέγεις γε, δρᾷς δέ μ' εἰς ὅσον δύνῃ.*

quid tandem Hermiona de rebus inhonestis dixit? an putas *τῷ αἰσχρῶν πέρι* sermonem illum, quem antea 147—180 habuit, significari? non potest, et, si posset, id ei crimini certe non daretur. neque enim Graecis dedecori fuit de rebus nuptialibus loqui. sed maledicere audet matronae, Hectoris olim uxori, Hermiona natu multo minor

νέα πέφυκας καὶ λέγεις αἰσχρῶς ἐμέ;

tum illa solemni oppositione usa

σὺ δ' οὐ λέγεις γε, δρᾷς δ' ἔμ' εἰς ὅσον δύνῃ.

procreavit autem vitium clausula proximi versus, qui est *οὐκ αὖ σιωπῇ Κύπριδος ἀλγήσεις πέρι;* cfr. Il. ψ 473 *τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπεν.* HF. 238 *σὺ μὲν λέγ' ἡμᾶς οἷς πεπύργωσαι λόγοις, ἐγὼ δὲ δράσω σ' ἀντὶ τῶν λόγων κακῶς.* — Ion. 575 filius patri *ἀναγνωσθεὶς ὡς ἀνεγνώσθη* ignotae adhuc matris desiderio agitatus haec clamat:

ὦ φίλη μῆτερ, πότ' ἆρα καὶ σὸν ὄψομαι δέμας;
νῦν ποθῶ σε μᾶλλον ἢ πρὶν ἥτις εἶ ποτ' εἰσιδεῖν.

mox postquam chorus pauca interlocutus est, Xuthus haec ait:

581 ὦ τέκνον, εἰς μὲν σὴν ἀνεύρεσιν θεὸς
ὀρθῶς ἔκρανε καὶ συνῆψ' ἐμοί τέ σε,
σὺ δ' αὖ τὰ φίλταθ' εὗρες οὐκ εἰδὼς πάρος.
584 ὃ δ' ᾖξας ὀρθῶς, τοῦτο κἄμ' ἔχει πόθος,

desiderium scilicet matris Ionis. cum utrumque adverbium ὀρθῶς aeque gravem accentum in se arripiat, rhetorica vero repetitio nullo modo sit. aut prius illud cum καλῶς permutatum esse censendum est (cfr. Or. 110 plerique libri ὀρθῶς ἔλεξας, B γρ. καλῶς. et vide Porsonum ad locum) aut v. 584 id quod loco multo magis convenit ὃ δ' ᾖξας ἄρτι 'modo', reponendum videtur. fortasse interpretamentum ἀρτίως corruptelam adiuvit. cfr. schol. Hec. 955 Dind.

Alii loci neque metro neque sensu intolerabili, attamen falsa iteratione librariorum aliquo errore orta laborant, quo emendato oratio saepe nitidior fluit. huius generis exemplum aliquod ex Goethii nostri libro, qui inscribitur Wahlverwandtschaften, in promptu est, quod nuper innotuit. scripserat ille aliquo loco 'Die Gewölbe, durch welche die Bergwasser bei Regengüssen geregelt hereinstürzen, öffnen sich hier' et sic legitur in editione principe. sed cum ill. poeta omnium operum suorum editionem legitimam pararet, scriba, qui hanc libri partem in usum typothetae denuo descripsit, errore oculorum ductus posuit 'die Regenwasser bei Regengüssen' et sic in ea editione et inde vulgo fertur. item apud Thucydidem 1, 25, 4, lectio codicis A περιφρονοῦντες δὲ αὐτοὺς καὶ χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὁμοῖα τοῖς Ἑλλήνων δυνατωτάτοις καὶ τῇ ἐς πόλεμον παρασκευῇ δυνατώτεροι explicari aliquo modo potest. quanto vero aptius est, quod auctor dedit in ceteris libris servatum ὁμοῖα τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις, et auditu suavius. ex Euripide vero illustre quoddam exemplum repetitionis, quam, si haec lectio sola tradita esset, nemo fere corrigere auderet, extat Med. 1025 in B.

ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις
ὄψεσθ' ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.
1027 φεῦ φεῦ. τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν φίλοις;
τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων;

v. 1027 autem clausulae adscriptum est γρ. τέκνα, quae vera lectio traditur etiam in ceteris codicibus, e quorum

numero C addit γρ. φίλοις, C de more utramque lectionem iuxta posuit ὄμμασι τέκνα φίλοις. — Cy. 139 inde ab editione principe Aldina sic vulgo legebatur:

ΟΔ. καὶ μὴν Μάρων μοι πῶμ' ἔδωκε, παῖς θεοῦ.
140 ΣΕ. ὃν ἐξέθρεψα παῖδ' ἐγώ ποτ' ἀγκάλαις;
ΟΔ. ὁ Βακχίου παῖς, ὡς σαφέστερον μάθῃς.

in BC legitur v. 140 ταῖνδ' ἐγώ, in apogr. Par. altero ταῖδ' ἐγώ, unde Musurus suum παῖδ' ἐγώ confecit, quod Hermannus tenuit, quamquam codicum BC lectionem unice veram bene novit, id quod certe non fecisset, si minus occupato animo de repetitionibus verborum statuisset. — Or. 1027 complures codices recentiores

τέθνηχ' ὁ τλήμων· τὰ δὲ παρόντ' ἔα κακά.
ΗΛ. ὦ τλήμων ἥβης σῆς.

pauci ὦ τλῆμον altero loco. ceteri recte ὦ μέλεος, aliquot μέλεος, γρ. ὦ τλῆμον. — ib. 218 recentiores quidam codices pro μέλη exhibent δέμας ex falsa iteratione, et Med. 1204 ad γόνυ B scribit γρ. δέμας· vide locos pag. 25. — Rh. 316 ABC

δέχου δὲ τοὺς θέλοντας ὠφελεῖν πόλιν.
ΕΚ. ἀρκοῦμεν οἱ σώζοντες Ἴλιον πόλιν.

in fine recte πάλαι BCbc. — Hip. 770 B et ex correctura Ce ἰοὺ ἰού· βοηδρομεῖτε πάντες οἱ πέλας δρόμῳ. rectius ceteri πέλας δόμων. Nanckius coniecit ἰοὺ ἰού· βοηδρομεῖθ' ὅσοι πέλας. Ba. 864 eadem litera ρ pulcherrimum Euripideorum similium maculaverat, ubi quod traditur συντείνῃ δρόμημα κυνῶν· μοχθροῖς ὠκυδρόμοις iamdudum correctum est in μόχθοις ὠκυδρόμοις. — Su 652 libri

λέξον· παρὼν γὰρ τοὺς παρόντας εὐφρανεῖς

languidum id quidem utrumque de praesentibus in scena dictum. tamen defensoribus certe haec lectio non careret, nisi in B vera lectio adscripta esset γρ. τοὺς ἀπόντας. — IT 541 ὦ πανδάκρυτος ἢ κτανοῦσα χὠ κτανών (Clytaemnestra fortasse et Aegisthus) B. sed solemne librariorum peccatum aperit C, recte scribens χὠ θανών, sane Agamemno. — removendae autem repetitionis molestiae gratia vocis causa Dindorfius OC 71, ubi verba sunt

ΟΙ. ἆρ' ἄν τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μόλοι;
ΞΕ. ὡς πρὸς τί, λέξων ἢ καταρτύσων, μόλοι;

posteriore loco reposuit παρῇ. — Eur. HF. 939 Dionis Chrysostomi lectionem receperunt, quae simul verbis poetae repetitionem intulit et aptissima figura eundem privavit, quam servarunt codices Euripidei ipsi. verba sunt servi describentis furentem Herculem horridaque facinora molientem haec apud Dionem:

937 αὐτοῦ δὲ βαίνων ἅρματ' οὐκ ἔχων ἔχειν
ἔφασκε, δίφρον δ' εἰσέβαινεν ἄντυγα
κἄθεινε, κέντρον δῆθεν ὡς ἔχων χερί.

codices Euripidei extremo versu exhibent κέντρῳ δῆθεν ὡς θένων. una litera addita egregiam lectionem hanc nanciscimur:

κἄθεινε, κέντρῳ δῖθεν ὡς θείνων, χερί.

δηλονότι κἄθεινε χερὶ κενῇ οὔσῃ, ὡς θείνων κέντρῳ. (confer. IA. 217 πώλοις κέντρῳ θεινομένοις.) prima verba v. 937 aut cum Dione scribenda sunt aut si in iteratione verbi βαίνειν haeres corrigenda. nam codicum Euripideorum lectio ἐκ τοῦδε βαίνων nihil valet. fortasse in ea latet ἐκ τοῦ μεμηνώς, quo recepto etiam iteratio verbi βαίνειν haud adeo pulchra tollitur. cfr. El. 1259 εὐσεβεστάτη ψῆφος βεβαία τ' ἐστὶν ἔκ γε τοῦ θεοῖς. — HF. 1088 libri

οὔ που κατῆλθον αὖθις εἰς Ἅιδου πάλιν
Εὐρυσθέως δίαυλον εἰς Ἅιδου μολών;

Piersonus secundo loco scribi iussit ἐντολαῖς (quod v. 1265 legitur), Nauckius non versui secundo, sed priori id ipsum reddendum esse putavit. equidem cum Piersono posteriorem corruptum esse censeo, sed quomodo corrigendus sit nescio. — Heracl. 184

ἡμῖν δὲ καὶ τῷδ' οὐδέν ἐστιν ἐν μέσῳ.
ἐπεὶ γὰρ Ἄργους οὐδέν ἐσθ' ἡμῖν ἔτι κτἑ.

adstipulante Kirchhoffio Dobraeus οὐ μέτεσθ' ἡμῖν ἔτι restituit, quod loco prorsus convenit. — IT. 484:

ΟΡ. τί δ' ἂν μαθοῦσα τόδε πλέον λάβοις, γύναι;
ΙΦ. πότερον ἀδελφὼ μητρός ἐστον ἐκ μιᾶς;
ΟΡ. φιλότητί γ'. ἐσμὲν δ' οὐ κασιγνήτω, γύναι.

hoc posterius γύναι incommodum est, quia iam ante alterum versum legitur neque ulla repetitionis causa apparet. praeterea desideratur, quod priori membro φιλότητί γε artius opponatur. Nauckius de reponendo φύσει cogitavit, melius Koechlius γένει coniecit. Med. 1293 οἱ προσήκοντες γένει.

cfr. etiam illud Anacharsidis, qui ὀνειδιζόμενος ὅτι Σκύθης ἐστίν, εἶπε, τῷ γένει, οὐ τῷ τρόπῳ. — Ba. 602 verba sunt chori ad Bacchum directa

πῶς γὰρ οὔ; τίς μοι φύλαξ ἦν, εἰ σὺ συμφορᾶς
τύχοις;
ἀλλὰ πῶς ἠλευθερώθης ἀνδρὸς ἀνοσίου τυχών;

fortasse hanc conversionem a frequenti dicendi formula excusabis, quae extat Alc. 10 ὁσίου γὰρ ἀνδρὸς ὅσιος ὢν ἐτύγχανον, epigr. Hom. 6, 6 βροτῶν ὁσίων τε κυρῆσαι, alibi. minus tamen huius loci est. quaerit enim chorus, quomodo nefarii (cuius sane manibus incidit) hominis insidiis vinculisque liberatus sit, quod Graece dicendum erat ἀλλὰ πῶς ἠλευθερώθης ἀνδρὸς ἀνοσίου τεχνῶν; quam saepe τέχνη et τύχη permutata sint, inter viros doctos constat. — IA. 533

τοιαῦτα τἀμὰ πήματ'· ὦ τάλας ἐγώ,
534 ὡς ἠπόρημαι πρὸς θεῶν τὰ νῦν τάδε.

Versus extremus in fine sanandus est reposito ni fallor τὰ νῦν κακά. corruptela autem ex proximis versibus invasit, qui sunt

ἕν μοι φύλαξον, Μενέλεως, ἀνὰ στρατὸν
ἐλθών, ὅπως ἂν μὴ Κλυταίμνηστρα τάδε
μάθῃ κτἑ.

idem vitium accidit Soph. Phil. 536

οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ὄμμασιν μόνην θέαν
ἄλλον λαβόντα πλὴν ἐμοῦ τλῆναι τάδε.
ἐγὼ δ' ἀνάγκῃ προὔμαθον στέργειν τάδε.

ita Laurentianus in verbis, appicto tamen ad v. 538 a scholiastae manu γρ. κακά, quae vera lectio est. apud Euripidem vero τὸ ἠπόρημαι τὰ νῦν κακά dictum est, ut v. c. illud Alexidis apud Ath. 6, 47 d ὅστις ἀγοράζει πτωχὸς ὢν ὄψον πολὺν ἀπορούμενός τε τἄλλα πρὸς τοῦτ' εὐπορεῖ. — fr. 558 apud Stobaeum hoc legitur

πολλάς γ' ὁ δαίμων τοῦ βίου μεταστάσεις
ἔδωκεν ἡμῖν μεταβολάς τε τῆς τύχης.

malim τοῦ βίου καταστάσεις. Ion. 393 πολλαί γε πολλαῖς εἰσι συμφοραὶ βροτοῖς. vox κατάστασις de vitae conditionibus frequentatur. Ph. 1272

οὐκ ἐν χορείαις οὐδὲ παρθενεύμασι

1273 *νῦν σοι προχωρεῖ δαιμόνων κατάστασις.*

ubi scholl. *δαιμόνων· τῆς τύχης, τῆς εἱμαρμένης.* an scribendum est *δαίμονος κατάστασις*? cfr. etiam Hip. 1285 *ἄκουε Θησεῦ σῶν κακῶν κατάστασιν.* — IA. 1295 (*μήποτ' ὤφειλεν Ἀλέξανδρον*)

οἰκίσαι ἀμφὶ τὸ λευκὸν ὕδωρ, ὅθι
κρῆναι Νυμφᾶν κεῖνται
1297 *λειμών τ' ἄνθεσι θάλλων*
χλωροῖς, οὗ ῥοδόεντ'
1299 *ἄνθε' ὑακίνθινά τε θεαῖσι δρέπειν.*

vox *ἄνθεσι* si 'floribus' eam vertis, ferri nequit quia neque adiectivum *χλωροῖς* apte floribus tribuitur neque haec florum iteratio causam legitimam habet. herbae autem quae et toti loco conveniunt et apte illo epitheto ornantur hac voce nonnisi rarissime designantur neque a poeta hic potissimum designatae esse putari queunt, ubi tam brevi intervallo *τὰ ἄνθεα* recurrunt. quaerenda igitur alia vox est virides herbas designans, quae fortasse fuit *ἔ ρ ν ε σ ι.* vocabulum *ἔρνος* non semper arborum virgas designat. Hel. 183 *ἀμφὶ δόνακος ἔρνεσιν.* Weilio quoque repetitum *ἄνθεα* displicere video, quod interpretamentum vocis *πέταλα* esse putat, quam post *ὑακίνθινα* inserit. ego illud praetuli quia neque hanc quam Weilius statuit glossam agnosco et vocem *ἄνθεα* secundo loco aeque aptam quam *πέταλα* ab eo alienam puto. — Rhes. 544 quoque repetitio suspecta est, quae inest verbis *ἀ ὼ ς δὴ πέλας, ἀ ὼ ς γίνεται καί τις προδρόμων ὅδε γ' ἐστὶν ἀστήρ.* aurora enim appropinquat, fit autem lux vel dies. cfr. Platon. Prot. 311 a *αὐτοῦ διατρίψωμεν, ἕως ἂν φῶς γένηται* 'dum dies illucescat'. neque quid sibi ipsa repetitio illa velit, satis apparet. quare scribendum esse coniicio *ἀὼς δὴ πέλας, ἆ μ α ρ γίνεται.*

Hucusque tractavi eos locos, qui corrupti vel haud dubie sunt vel esse videbantur erroribus librariorum plerumque vocabula in falsas sedes traiicientium. erant etiam, quibus casu tantum iteratio extitit voce aliqua in aliam mutata quae forte in propinquo iam legitur. id ipsum usu venit iis locis, qui mihi nunc tractandi sunt, quorum primum genus eorum est, qui perverso quodam librariorum more corrupti sunt. solebant enim sine ullo fraudis quae auctoribus fiebat

scrupulo synonyma permutare. ubi *ἔπος* poeta scripserat, posuerunt *λόγος*, ubi *δεῖ* ille isti *χρή*, quando *ὀρθῶς* auctor *καλῶς* scribae, alia *πλείω τρισμυρίων.* vocis causa Arist. Plut. 216 cod. *κἂν δ ε ῖ μ' ἀποθανεῖν*, Dindorfius *δῆ*, Cobetus *χρῆ* scripsit agnita solemni permutatione. Eur. Or. 557 AF *πετρωθῆναι με χρὴ*, BC *δεῖ.* ib. 856 *με δεῖ* A et plerique, *με χρή* BE. — ib. 665 omnes *δεῖ*, A *γρ. χρή.* an igitur ubique Marciano parendum, Vaticani ceterorumque dissensus spernendus est? minime. nam Or. 659 cum Marciano omnes excepto Vaticano

ἐν τοῖς κακοῖς χ ρ ὴ τοῖς φίλοισιν ὠφελεῖν.
ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί χ ρ ὴ φίλων;

item schol. *τί χρὴ φίλων· κατὰ τί ἐστι χρεία τῶν φίλων; ἀντὶ τοῦ· κατ' οὐδέν ἐστι χρεία τῶν φίλων;* unus B cum Aristotele et Plutarcho testibus optimis evitata repetitione *τί δ ε ῖ φίλων;* quare nullus dubito Hec. 965, ubi intolerabilis repetitio legitur *ἀλλὰ σημαίνειν σε χ ρ ῆ ν, τί χρὴ τὸν εὖ πράσσοντα μὴ πράσσουσιν εὖ φίλοις ἐπαρκεῖν* priore loco reponere *σ' ἔδει.* Brunckius voluit *σε δεῖ*, Weilius edidit *χρεών.* — fr. 417: *ἐπίσταμαι δὲ πάνθ' ὅσ' εὐγενῆ χ ρ ε ώ ν,*

σιγᾶν δ' ὅπου δ ε ῖ καὶ λέγειν ἵν' ἀσφαλές,
ὁρᾶν δ' ἃ δ ε ῖ με κοὐχ' ὁρᾶν ἃ μὴ χ ρ ε ώ ν.

ita Stobaeus. Orion secundo versu cum aliis *χρή*, tertio in fine *πρέπει*, unde Nauckius in adnotatione coniecit *πρέπον.* idem in verbis ipsis v. 2 Stobaei (et Gellii) *δεῖ* servavit, v. 3 Orionis *πρέπει* tenuit. mihi Orionis lectio vera videtur, nisi in fine praeferas *ἃ μή με δεῖ.* — fr. 757, 7 in codicibus legitur *τί ταῦτα δ ε ῖ στένειν, ἅπερ δ ε ῖ κατὰ φύσιν διεκπερᾶν;* scribe *ἅπερ χρή.* — Or. 901

ὅσοι δὲ σὺν νῷ χ ρ η σ τ ὰ βουλεύουσ' ἀεί,
κἂν μὴ παραυτίκ', αὖθίς εἰσι χ ρ ή σ ι μ ο ι
903 *πόλει. θεᾶσθαι δ' ᾧδε χ ρ ὴ τὸν προστάτην*
ἰδόνθ'. ὁμοίως γὰρ τὸ χ ρ ῆ μ α γίνεται κτἕ.

versus corrupti ab aliqua parte saniores erunt v. 903 reposito *ᾧδε δ ε ῖ τὸν προστάτην.* ceterum F ibidem pro *χρὴ τὸν* (quod nunc in F quoque ex correctura legitur) olim *χρηστόν* habuit, quod notandum est. — aliorum vocobulorum eodem modo permutatorum exempla haec sint. Med. 127 B

τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα μὲν εἰπεῖν
τοὔνομα νικᾷ χρῆσθαί τε μακρῷ

λῷστα βροτοῖσιν· τὰ δ' ὑπερβάλλοντ'
οὐδένα καιρὸν δύναται βροτοῖς.

ceteri codices in fine *θνητοῖς*. — fr. 452, 3 (quod vide pag. 25). Sextus Empiricus scribit *κακῶν πεπαυμένον*. — Alc. 680 cd et apogr. Ven.

μάτην γὰρ οἱ γέροντες εὔχονται θανεῖν
γῆρας ψέγοντες καὶ μακρὸν χρόνον βίου.
ἢν δ' ἐγγὺς ἔλθῃ θάνατος, οὐδεὶς βούλεται
683 *θανεῖν, τὸ γῆρας δ' οὐκέτ' ἔστ' αὐτοῖς βάρυ.*

ceteri v. 683 *θνήσκειν*. iteratio autem vocis *γῆρας* rhetorica est et significat 'eandem illam senectutem'. — Ph. 574 ex v. l. schol. C is conficitur:

571 *ἀσύνετα δ' ἦλθες καὶ σὺ πορθήσων πόλιν.*
φέρ' ἢν ἕλῃς γῆν τὴνδ' ὃ μὴ τύχοι ποτέ,
πρὸς θεῶν, τρόπαια πῶς ἀναστήσεις Διί;
πῶς δ' αὖ κατάρξει θυμάτων ἑλὼν πόλιν;

codices omnes *ἑλὼν πάτραν*. — pag. 28 Andr. 876 attuli ut iterationis a poeta summo studio evitatae luculentum exemplum. hoc vero ipso loco C falsam iterationem habet, cum scribat *Τυνδαρὶς τίκτει κόρη*. — Or. 1641 et 1646 vulgo finiuntur verbis *ἐν αἰθέρος πτυχαῖς*. id cum priore loco non apte dici videretur, ibi Godofredus Hermannus ex Ven. a marg. recepit *πύλαις*, Heimsoethius scripsit *οὐρανου πύλαις* (cfr. pag. 25—26). Nauckius et Dindorfius magis eo feruntur, ut totum versum eiiciant. — quomodo Euripides verbis *πέμπειν* et *στέλλειν* variandi causa usus sit, eius rei testimonium pag. 27 attuli IA 115—120. ib. paullo antea, v. 98, ubi de iisdem rebus sermo est, haec leguntur:

κἂν δέλτου πτυχαῖς
γράψας ἔπεμψα πρὸς δάμαρτα τὴν ἐμὴν
100 *πέμπειν Ἀχιλλεῖ θυγατέρ' ὡς γαμουμένην.*

hic quoque *πέμπειν* negligentia permutatum esse cum *στέλλειν* cum Marklando et Weilio mihi persuasum est. cfr. etiam v. 355 Menelai verba

καὶ πέμπεις ἑκών
οὐ βίᾳ· μὴ τοῦτο λέξῃς· σῇ δάμαρτι παῖδα σὴν
δεῦρ' ἀποστέλλειν, Ἀχιλλεῖ πρόφασιν ὡς γαμουμένην.

μένειν et *μίμνειν* vide pag. 27. Ph. 1639, ubi in codicibus est *παρθενεύου τὴν ἰοῦσαν ἡμέραν μένουσ', ἐν ᾗ σε λέκτρον Αἵμονος μενεῖ*, Heimsoethius *ἡμέραν μίμνουσα* coniecit. item Hel. 738

μένειν τ' ἐπ' ἀκταῖς τούς τ' ἐμοὺς καραδοκῶν
ἀγῶνας οἳ μένουσί μ' ὡς ἐλπίζομεν.

aut priore versu *μίμνειν* aut posteriore *μίμνουσι* scribendum est. cfr. Med. 437 *οὐδ' ἔτ' αἰδὼς Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ μένει*, *BC μίμνει*; Hip. 185 nutrix:

κρεῖσσον δὲ νοσεῖν ἢ θεραπεύειν·
τὸ μέν ἐστιν ἁπλοῦν, τῷ δὲ συνάπτει
187 *λύπη τε φρενῶν χερσίν τε πόνος.*
πᾶς δ' ὀδυνηρὸς βίος ἀνθρώπων
κοὐκ ἔστι πόνων ἀνάπαυσις.

prius illud *πόνος* ipsum stare posset. sed cum quod mox sequitur *πόνων* latiore sensu pateat, iteratio aegre fertur. reponendum autem est, quod corporis defatigationem aptius exprimat et cum vocabulo *πόνος* permutari potuerit, quod est *κόπος*. cfr. Rh. 755 *εὕδομεν πεδοστιβεῖς κόπῳ δαμέντες*, et ib. 124 in plerique libris *εὕδειν ἐῶμεν ἐκ κόπων ἀρειφάτων* traditur, in C *ἐκ πόνων* ex eadem illa permutatione natum. item Halmius Aesch. Eum. 133 pro iterato *πόνος* reposuit *κόπος*. —

Ion. 1275

εἴσω γὰρ ἄν με περιβαλοῦσα δωμάτων
ἄρδην ἂν ἐξέπεμψας εἰς Ἅιδου δόμους.
1277 *ἀλλ' οὔτε βωμὸς οὔτ' Ἀπόλλωνος δόμος*
σώσει σε.

verba sunt Ionis minantis Creusae Appollinis arae (ante dei templum positae) insidenti. offendo autem in clausulis versuum, quas Euripides tam negligenter confecisse pessimis codicibus testibus putari nequit, cum evitandae foedae iterationis non una via fuerit. v. 1269 in promptu fuit *εἰς Ἅιδου πύλας* dicere quod e coniectura reponere lenissima mutatio est. sic Hip. 892 unus A hoc ipsum servavit, ceteri omnes *εἰς Ἅιδου δόμους* habent. Med. 1223 ceteri libri illam, *BC* hanc lectionem exhibent. atque hac mutatione admissa locum sanatum esse putarem, nisi proximi versus clausula manum criticam necessario posceret. neque enim Creusa salutem a templo, sed ab ara et imagine Apollinis ante aedes positas

speravit. vide 1405 λάζυσθε τήνδε· θεομανὴς γὰρ ἥλατο βωμοῦ λιποῦσα ξόανα. poeta igitur scripsisse videtur οὔτε βωμὸς οὔτ' Ἀπόλλωνος βρέτας. Alc. 979 μόνας δ' οὔτ' ἐπὶ βωμοὺς ἐλθεῖν οὔτε βρέται θεᾶς (Ἀνάγκας) ἔστιν. neve quis Ionis versu 522 (γυναῖκες, αἳ τῶνδ' ἀμφὶ κρηπῖδας δόμων θυοδόκων φρούρημ' ἔχουσαι κτέ) voce δόμος aram significari posse credat. nam v. 1556 ἔα· τίς οἴκων θυοδόκων ὑπερτελὴς ἀντήλιον πρόσωπον ἐκφαίνει θεῶν; aperte templum designatur. vocabulum autem δόμος non semel in locos prorsus alienos invasit. Hip. 53 ἔξω τῶνδε βήσομαι δόμων B pro ceterorum τόπων, ib. 1386 ἔστ' ἐν δόμοισι τοῖσίδ' Ἄρτεμις θεά B ceterique exceptis BEc, qui τόποισι. — Med. 949

εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς
γυνή, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
951 ΜΗ. μή μοι σύ: 'πείθειν δῶρα καὶ θεούς' λόγος.
χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς.

ter vox λόγος diverso sensu adhibitur, quae quidem diversitas inter primum et secundum locum tanta est, ut repetitio omnino non aegre feratur. sed hoc non in secundam iterationem cadit, qua seductus aliquis τοῖς μυρίοις λόγοις sexcenta proverbia designari credere possit. quam ob rem cum alter locus mutandus sit, v. 951 ἔπος facillima mutatione reponitur. cfr. Hel. 514

λόγος γάρ ἐστιν οὐκ ἐμός, σοφῶν δ' ἔπος·
'δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχύει πλέον.'

eodem modo Med. 1393 οὐκ ἔστι, μάτην δ' ἔπος ἔρριπται recte B, supra scripto λόγος, μάτην δ' ἔπος E, μάτην ἔπος Cad, μάτην λόγος bc BC. de hac permutatione Porsonus ad Med. 1314 suae edit. dixit, ubi (alias scil. ob causas) Arist. Nub. 1399 attulit: σὸν ἔργον, ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτά. ibi nonnullos codices λόγων dare testatur. ceterum Med. 951 est quoque qui φάτις coniiciat.

Non semper certum iudicium ferri potest, an falsa aliqua vox permutationi an interpretationi debeatur. ita cum Med. 1393 in codice Vaticano variam lectionem aliquot librorum λόγος supra veram ἔπος scriptam invenerimus, cogitari licet hoc λόγος olim ab interprete adscriptum mox librariorum errore in verba poetae descendisse (Hesychius

ἔπος· ῥῆμα λόγος φωνή). utut hic locus sese habet, saepe profecto dubium esse nequit, quin falsae lectiones grammaticorum potius interpretamenta sint iniuria auctoris verbis substituta, aliquot autem locis interposita, unde nonnullae falsae verborum iterationes natae sunt. eiusmodi est illud apud Aeschylum inventum Δαρειογενὴς Δαρείου υἱός (Pers. 6. similiter, sed sine soni aequabilitate Eur. fr. 475, 1 Φοινικογενοῦς παῖ τῆς Τυρίας traditur, poetae scilicet lectio cum interpretamento suo). — Alc. 612 τὸ γὰρ εὐγενὲς εὐγενὴς αἰδεῖται ἐκφέρεται πρὸς αἰδῶ bcd. — Hip. 527 unus A Ἔρως Ἔρως, ὃ κατ' ὀμμάτων ὅστις στάζεις πόθον. posteriore pronomine relativo quod interpreti debetur ceteri codices merito carent. — Or. 688 AC

σμικροῖσι γὰρ τὰ μέγαλα πῶς ἕλοι τις ἂν
πόνοισιν; ἀμαθὲς γὰρ καὶ τὸ βούλεσθαι τάδε.

secundum hoc γὰρ grammatici est. — Hec. 71

ἀποπέμπομαι ἔννυχον ὄψιν,
ἣν περὶ παιδὸς ἐμοῦ τοῦ σωζομένου κατὰ Θρῄκην
ἀμφὶ Πολυξείνης τε φίλης θυγατρὸς δι' ὀνείρων
εἶδον γὰρ φοβερὰν ὄψιν ἔμαθον ἐδάην.

viri docti perspexerunt, extremi versus nihil genuinum esse nisi verba φοβερὰν ἐδάην, cetera interpretamenta (Hesychius ἐδάην· ἔμαθον). — Ion 920

παῖδ' ἐς οἶκον οἰκίζεις·
ὁ δ' ἐμὸς γενέτας καὶ σὸς ἀμαθὴς
οἰωνοῖς ἔρρει συλαθείς, οἰκεῖα
σπάργανα ματέρος ἐξαλλάξας.

οἰκεῖα ut spurium notavit Hermannus. grammaticis hoc usitatum est pro tertia persona pronominis possessivi. — HF 1024

περὶ δὲ δεσμὰ καί πολύβροχ' ἁμμάτων
ἐρείσμαθ' Ἡράκλειον
ἀμφὶ δέμας τάδε λαίνοις
ἀνημμένα ἀμφὶ κίοσιν οἴκων.

Elmsleyus posterius ἀμφί delevit. — Hel. 1382 κωπῆρες εἰςβῶμεν εἰς σκάφος. iam Musurus praepositionem foris misit. — Med. 107, ubi recte BE a d C δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον νέφος οἰμωγῆς, in B ante ἀρχῆς supra lineam scriptum est ἐξ, et sic in verbis CcB ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον. — IA 300

ΜΕ. κλάοις ἄν, εἰ πράσσοις ἃ μὴ πράσσειν σε δεῖ.

ΠΡ. οὐ χρῆν σε λῦσαι δέλτον, ἣν ἐγὼ "φέρον.
ΜΕ. οὐδὲ γε φέρειν σε δεῖ πᾶσιν Ἕλλησιν κακά.

sic pr. m. *B*. altera correxit in οὐδέ σε φέρειν δεῖ. sic *C* quoque habere videtur. Elmsleyus coniecit οὐδέ σε φέρειν γ' ἅπασιν. merito Kirchhoffius repetitum δεῖ interpreti tribuit.

Interpretamenta igitur poetae verbis interposita facile agnoscuntur, item ea interpretamenta veris supposita, quorum receptio metrum laesit vel sensum. tali modo Soph. fr. 86, 6

δεινὸς γὰρ ἕρπειν πλοῦτος εἴς τε ἄβατα
καὶ πρὸς τὰ βατά

haud dubie corruptum Vaterus restituit scribens καὶ πρὸς βεβηλά. — Eur. fr. 550.

πᾶσα γὰρ ἀνδρὸς κακίων ἄλοχος
κἂν ὁ κάκιστος
γήμῃ τὴν εὐδοκιμοῦσαν.

primo versu Nauckius μείων, Heimsoethius χείρων suspicatus est. idem Tro. 940

τί δὴ φρονοῦσ' ἐκ δόμων ἅμ' ἑσπόμην
ξένῳ προδοῦσα πατρίδα καὶ δόμους ἐμούς;

coniecit ἐκ δωμάτων antea scribens τί δὴ φυγοῦσα. — in Hecuba Priami olim uxor Agamemnonem per Casandrae nuptias orat, ut sibi Polymestorem ulturae sucurrat:

811 ποῦ τὰς φίλας δῆτ' εὐφρόνας δείξεις, ἄναξ,
ἢ τῶν ἐν εὐνῇ φιλτάτων ἀσπασμάτων
χάριν τίν' ἕξει παῖς ἐμή, κείνης δ' ἐγά;
ἐκ τοῦ σκότου τε τῶν τε νυκτέρων βροτοῖς
815 φίλτρων μεγίστη γίνεται βροτοῖς χάρις.

ita Kirchhoffius hos versus edidit, recte versus 814 hanc lectionem omnium quae traditae sunt vetustissimam esse ratus. sed hoc ipsum βροτοῖς ferri nequit. Nauckius vidit νυκτέρων interpretamentum longioris vocis esse, quam νυκτερησίων fuisse existimat. ceterum cum gratia (χάρις) v. 815 commemorata longe alia sit, quam quae v. 813 inducitur, v. 814—815 huc non pertinere viri docti unanimo consensu statuerunt. — Hel. 1049

βούλει λέγεσθαι μὴ θανὼν λόγῳ θανεῖν;
ΜΕ. κακὸς μὲν ὄρνις· εἰ δὲ κερδανῶ λέγων,
ἕτοιμός εἰμι μή θανὼν λόγῳ θανεῖν.

sic codices. Kirchhoffius verba λόγῳ θανεῖν ex v. 1051 in

versum 1049 temere illata esse dixit. Cobetus vidit v. 1049 ab Euripide scriptum fuisse μὴ θανὼν τεθνηκέναι. quod probavit Heimsoethius, simul 1050 coniiciens κερδανῶ κλύων.

Multis autem locis sensus et oratio bona esse videntur, cum tamen interpretamento aliquo in verba recepto falsa repetitione laborent. ita Aristoph. Lys. 365

ΧΟ. ΓΥ. ἅπτου μόνον Στρατυλλίδος τῷ δακτύλῳ
προςελθών.
ΧΟ. ΓΕ. τί δ', ἢν σποδῶ τοῖς δακτύλοις, τί μ'
ἐργάσει τὸ δεινόν;

ita enim R. Aug., editores ex aliis merito τοῖς κονδύλοις in posteriorem versum receperunt. – Eur. Med. 37 B

δέδοικα δ' αὐτὴν μή τι βουλεύσῃ κακόν·
βαρεῖα γὰρ φρήν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς
πάσχουσα κτἑ.

ceteri libri ms. recte βουλεύσῃ νέον. nam novi aliquid moliri Medeam nutrix dicit neque id mali aliquid esse omnino dicatur opus est. falsam lectionem ex v. 319 petitam esse monuit Elmsleyus, ubi legitur μή τι βουλεύῃς κακόν. — Alc. 618 *BC*

νέκυν μὲν ἤδη πάντ' ἔχοντα πρόσπολοι
φέρουσιν ἄρδην πρὸς τάφον τε καὶ πυράν.

ceteri rectius εἰς τάφον. — Rh. 763 *ABC*

πώλοισι χόρτον, προσδοκῶν ἑωθινὴν
ζεύξειν πρὸς ἀλκήν, ἀφθόνῳ μετρῶ χερί.

BC elegantius ἐς ἀλκήν. schol. Tro. 1002 εἰς τὴν τύχην δ' ὁρῶσα· πρὸς τὴν τύχην κτἑ. — Hec. 338 c*C* καὶ πεῖθ.' ἔχεις γὰρ πρόφασιν. ἔστι γὰρ τέκνα κτἑ. priore loco ceteri recte δέ. — Hip. 869 *B* αἰτουμένης γὰρ κλῦθί μοι· πρὸς γάρ τινος κτἑ. ceteri melius αἰτουμένης δέ. – ib. 522 *C* μή μοί τι Θησέως τῶνδε μηνύσῃς τέκνῳ, quae extrema vox iam v. 519 adhibita glossa est verae ceterorum lectionis τόκῳ. — Or. 394 *C*

ΟΡ. ἐν ᾗ τάλανναν μητέρ' ἐξώγκουν τάφῳ;
ΜΕ. πότερα κατ' οἶκον ἢ προσεδρεύων τάφῳ;

extrema vox τάφῳ interpretamentum est verae lectionis πυρᾷ, quam ceteri codices testantur. — Ph. 563 F

ἢν δὲ νικήσῃ σ' ὅδε
'Αργεῖά τ' ἔγχη δόρυ τὸ Καδμείων ἕλῃ

ὄψει δαμασθὲν ἄστυ Καδμεῖον τόδε κτἑ.

quis qui iterationibus in codicibus traditis indulgere solet ibi, offenderet, nisi felici fortuna in aliis libris vera lectio ἄστυ Θηβαῖον servata esset? — Hec. 424 A

ΠΟ. χαῖρ', ὦ τεκοῦσα, χαῖρε, Κασάνδρα τ' ἐμοί.
ΕΚ. χαίρουσιν ἄλλοι, μητρὶ δ' οὐκ ἔστιν χαρά.

idem χαρά in fine posterioris versus F pro varia lectione ascriptum habet. sed nihil nisi interpretamentum ceterorum codicum lectionis τόδε est, quam A pro v. l. et ipse praebet. haec enim illius interpretamentum esse nequit, quamquam ipsa repetitio, si vera esset, non molesta, verum rhetorica esset. — Or. 910 verba sunt μορφῇ μὲν οὐκ εὐωπός. schol. I: οὐκ εὐειδής, οὐκ εὔμορφος. atque hoc extremum schol. M. pro lemmate habet adscripto γρ. εὔοπτος. — fr. 287, quod antea pag. 24 descripsi, Plutarchus v. 8 πλούτου pro ὄλβου exhibet, cuius interpretamentum illud est (cfr. schol. Or. 807 ὁ μέγας ὄλβος· ὁ πολὺς πλοῦτος). versu autem 6 Stobaei cod. Vind. εἰς γένος δ' οὐκ εὐγενής, spr. scripto εὐτυχής. — fr. 244 apud Stobaeum 54, 11 tale legitur.

ἔχει δὲ καὶ τοῦτ' οὐχὶ μικρόν, εὐγενὴς
ἀνὴρ στρατηγῶν εὐκλεᾶ τ' ἔχει φάτιν.

initio φέρει verum est quod Stobaeus 88, 4 praebet. — item Hip. 1163 in plerisque libris legitur

ἦλθε γάρ τις ἄγγελος λέγων
ὡς οὐκέτ' ἐν γῇ τῇδ' ἀναστρέψοι πόδα
Ἱππόλυτος ἐκ σοῦ τλήμονας φυγὰς ἔχων.
ὁ δ' ἦλθε ταὐτὸ δακρύων ἔχων μέλος.

verius opinor B δακρύων φέρων μέλος. — Or. 770

ΟΡ. πῶς ἂν οὖν δρῴην; ΠΥ. ἔχεις τίν', ἣν μένης,
σωτηρίαν;
771 ΟΡ. οὐκ ἔχω. ΠΥ. μολόντι δ' ἐλπίς ἐστι σωθῆναι κακῶν;

sic plerique codices, unus B ἐστιν ἐκβῆναι κακῶν, quod reponendum esse existimo. cfr. Med. 280 οὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις. — ex coniectura Aeschyl. Sept. 1027

ἢν μή τις ἄλλος τούσδε συνθάπτειν θέλῃ,
ἐγώ σφε θάψω κἀνὰ κίνδυνον βαλῶ
θάψασ' ἀδελφὸν τὸν ἐμόν

Heimsoethius restituit τιμῶσ' ἀδελφόν.

Hel. 143 Teucer haec ait:

ἅλις δὲ μύθων· οὐ διπλᾶ χρῄζω στένειν.
ὧν δ' οὕνεκ' ἦλθον τούσδε βασιλείους δόμους,
τὴν θεσπιῳδὸν Θεονόην χρῄζων ἰδεῖν,
σὺ προξένησον.

haec repetitio tenenda esset ut rhetorica, si desiderio lacrimarum desiderium virginis opponeretur. quod cum non fiat, v. 145 reponendum esse puto θέλων ἰδεῖν. Hesychius θέλω· χρῄζω, βούλομαι, εὐδοκῶ. Heracl. 134 Ἀργεῖός εἰμι· τοῦτο γὰρ θέλεις μαθεῖν· ἐφ' οἷσι δ' ἥκω καὶ παρ' οὗ λέγειν θέλω ad similitudinem Baccharum versus 841, quem locum pag. 25 attuli, τοῦτο γὰρ χρῄζεις μαθεῖν scribi malim. Ph. 869 σοί δ', ἐπεὶ χρῄζεις μαθεῖν, λέξω. (ceterum Ion 276 τί χρῆμ' ἐρωτᾷς, ὦ ξέν'; ἐκμαθεῖν θέλω, nisi forte ἐκφράζειν θέλω praefers, scribendum esse putaverim τί χρῆμ' ἐρωτᾷς, ὦ ξέν', ἐκμαθεῖν θέλων;) — Tro. 62 vulgo legitur

καὶ συνθελήσεις ἂν ἐγὼ πρᾶξαι θέλω;
ΠΟ. μάλιστ'· ἀτὰρ δὴ καὶ τὸ σὸν θέλω μαθεῖν,
πότερον Ἀχαιῶν ἦλθες οὕνεκ' ἢ Φρυγῶν.
ΑΘ. τοὺς μὲν πρὶν ἐχθροὺς Τρῶας εὐφρᾶναι θέλω.

Nauckius ex BC v. 62 restituit συμπονήσεις. praeterea equidem v. 63 malim. χρῄζω μαθεῖν. — Ion 83

ἅρματα μὲν τάδε λαμπρὰ τεθρίππων
ἥλιος ἤδη λάμπει κατὰ γῆν,
ἄστρα δὲ φεύγει πῦρ τόδ' αἰθέρος
εἰς νύχθ' ἱεράν,
Παρνησιάδες δ' ἄβατοι κορυφαὶ
καταλαμπόμεναι τὴν ἡμερίαν
ἁψῖδα βροτοῖσι δέχονται.

nimis saepe aures audientium eiusdem vocabuli sono feriuntur (quod iam exeunte Mercurii prologo, v. 79, alio scilicet sensu adhibitum erat). quare adiectivum λαμπρά interpretamentum esse putaverim vocis λευκά. Hesychius λευκά· φαιδρά, λαμπρά. cfr. Ph. 170 οὗτος δ' ὦ γεραιέ, τίς κυρεῖ, ὃς ἅρμα λευκὸν ἡνιοστροφεῖ βεβώς; Tro. 843 τὸ τᾶς δὲ λευκοπτέρου ἁμέρας φίλιον βροτοῖς φέγγος. El. 102 Ἕως γὰρ λευκὸν ὄμμ' ἀναίρεται. 726 φέγγος ἀελίου λευκόν τε πρόσωπον ἀοῦς. Andr. 1200 δαίμων ὅδε τις λευκὴν αἰθέρα πορθμευόμενος. — ib. 116.

κήπων ἐξ ἀθανάτων
ἵνα δρόσοι τέγγουσ' ἱεραί
118 λευκὰν[1]) ἀέναον παγὰν
ἐκπροιεῖσαι
120 μυρσίνας ἱερὰν φόβαν.

adiectivum ἱερὰν interpreti deberi puto poetamque eodem modo variasse quo Tro. 258 (pag. 26) eum variantem vidimus, scripsisse igitur ζαθεὰν φόβαν. — ib. 1076

αἰσχύνομαι τὸν πολύυμνον
θεόν, εἰ παρὰ καλλιχόροισι παγαῖς
λαμπάδα θεωρὸν εἰκάδων
ὄψεται ἐννύχιος ἄυπνος ὤν,
1080 ὅτε καὶ Διὸς ἀστερωπὸς
ἀνεχόρευσεν αἰθήρ,
χορεύει δὲ σελάνα
καὶ πεντήκοντα κόραι
Νηρέως, αἱ κατὰ πόντον
1085 ἀενάων τε ποταμῶν
δίνας χορευόμεναι,
τὰν χρυσοστέφανον κόραν
καὶ ματέρα σεμνὰν κτἑ.

priores iterationes verbi χορεύειν rhetoricae sunt, extrema valde molesta ('saltat luna et Nerei progenies submarina saltans'). restituamus igitur v. 1086 ἑλισσόμεναι. cfr. IA 1054 εἱλισσόμεναι κύκλια πεντήκοντα κόραι Νηρέως γάμους ἐχόρευσαν. — Hip. 34

ἐπεὶ δὲ Θησεὺς Κεκροπίαν λείπει χθόνα
μίασμα φεύγων αἵματος Παλλαντιδῶν
36 καὶ τὴνδε σὺν δάμαρτι ναυστολεῖ χθόνα κτἑ.

cum hoc loco velim Med. 677 conferas

ΜΗ. πρὶν ἂν τί δράσῃς ἢ τίν' ἐξίκῃ χθόνα;
ΑΙ. πρὶν ἂν πατρῴαν αὖθις ἑστίαν μόλω.
ΜΗ. σὺ δ' ὡς τί χρῄζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;

loci, qui similes videntur, dissimillimi sunt. Medea enim postquam oraculum Aegeo responsum audivit, quod fuit 'ne mulieris torum conscendas, priusquam in patriam redieris',

1) Sic scripsi pro codicum τάν. cfr. HF 572 Δίρκης τε νᾶμα λευκόν. IA 1295 τὸ λευκὸν ὕδωρ alia.

mirata quaerit, cur igitur Aegeus non in patriam, sed in hanc terram venerit. repetitio igitur vocis χθόνα ut in oppositione offensionem non habet. Hippolyti autem loco inepta oppositio inter easdem urbes instituitur admissa iteratione. Kirchhoffius in editione anni 1855 cum Marciano scripserat v. 36 καὶ τῇδε, vocem finalem errore illatam esse ratus. cum vero hac ratione probata versus vix unquam explementum suum invenire possit, tenendum videtur ceterorum τήνδε. Weilius in fine πόλιν coniecit. id ipsum v. 34 reponere malim.

Saepe vero alicuius vocis interpretamentum non illam ipsam, sed aliam quandam sede deiecit. Or. 335 A

ὁ ναυτίλοισι μάντις ἐξήγγειλέ μοι
Νηρέως προφητὴς μάντις, ἀψευδὴς θεός.

hoc posterius μάντις est explicatio vocis προφητής, veram lectionem in ceteris codicibus invenerunt Γλαῦκος. — IT 966

θέλω δ' ἅπερ σύ, σέ τε μεταστῆσαι πόνων
νοσοῦντα δ' οἶκον οὐχὶ τῷ κτανόντι με
θυμουμένη πατρῷον ὀρθῶσαι θέλω.

'non sine causa' iam Hermanno posterioris θέλω loco a Marcklando scriptum esse πάλιν videbatur. θέλω autem interpretis est. — Hel. 276 infelix Iovis filia Menelaum mortuum rata lamentatur

ἄγκυρα δ' ἥ μου τὰς τύχας ὤχει μόνη,
πόσιν πόθ' ἥξειν καί μ' ἀπαλλάξειν κακῶν,
οὗτος τέθνηκεν, οὗτος οὐκέτ' ἐστὶ δή.

intolerabilis est postremi versus conduplicatio, intolerabilior loci constructio. eliminata illa hanc felicissima divinatione Hermannus restituit, cum scribi iuberet ἀγκύρα κτἑ, εἴπερ τέθνηκεν οὗτος, οὐκέτ' ἐστὶ δὴ, nisi quod Cobetus haud iniuria maluit ἐπεὶ τέθνηκεν οὗτος. pronomen autem demonstrativum de more ab interprete ante τέθνηκεν supra scri-
οὗτος
ptum (ἐπεὶ τέθνηκεν οὗτος) particulae sedem post occupavit. — ibi sententia misere corrupta vitium detexit. neque vero desunt loci, quibus talia vitia sine ullo sententiae detrimento acciderunt. Med. 744 BE cd C

μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἔμ' ἐκβαλεῖν ποτε
μήτ' ἄλλον ἤν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν

χρήζῃ, μεθήσειν γῆς ἑκουσίῳ τρόπῳ.

hoc alterum *γῆς* sententiae causa sanissimum videretur esse, nisi aliunde constaret interpreti deberi, verbum *μεθήσειν* explicaturo, veram autem lectionem servari in C*B ζῶν ἑκουσίῳ τρόπῳ*. haec autem in C, illa in C pro v. l. ascripta est. — Su. 240 *C τρεῖς γὰρ πολιτῶν μερίδες, οἱ γὰρ ὄλβιοι κτἑ, B οἱ μὲν ὄλβιοι.* hoc *μὲν* poetae est, illud *γὰρ* grammatici non particulam *μὲν* explicare, sed totius enuntiati nexum cum praegressis indicare volentis. — ib. 883

ὁ δ' αὖ τρίτος τᾶνδ' Ἱππομέδων τοιόσδ' ἔφυ·
παῖς ὢν ἐτόλμησ' εὐθὺς οὐ πρὸς ἡδονὰς
885 *Μουσῶν τραπέσθαι, πρὸς τὸ μάλθακον βίου,*
ἄγρους δὲ ναίων σκληρὰ τῇ φύσει διδοὺς
ἔχαιρε πρὸς τἀνδρεῖον, εἴς τ' ἄγρας ἰὼν
ἵπποις τε χαίρων τόξα τ' ἐντείνων χεροῖν
889 *πόλει παρασχεῖν σῶμα χρήσιμον θέλων.*

non credo Euripidem v. 885 *τὸ πρὸς τὸ μάλθακον βίου* verbis *πρὸς ἡδονὰς Μουσῶν* ita subiecisse, sed hoc modo adseruisse: *οὐ πρὸς ἡδονὰς Μουσῶν τραπέσθαι καὶ τὸ μάλθακον βίου.* grammaticus aliquis de more praepositionem *πρός* supra lineam supplevit, unde mox in ipsa poetae verba descendit. v. 887 Hartungius *ἔβαινε*, Kirchhoffius olim *ἔστειχε* coniecit. Herwerdenus proximum potius versum corruptum esse ratus *ἵππους τ' ὀχμάζων* invenit. utrumque corruptum, prius certe non iam correctum videtur. — HF 1407

ΘΗ. πρόβαινε. ΗΡ. χαῖρ', ὦ πρέσβυ. ΑΜ. καὶ σύ μοι, τέκνον.
ΗΡ. θάφθ', ὥσπερ εἶπον, παῖδας. ΑΜ. ἐμὲ δὲ τίς, τέκνον;
ΗΡ. ἐγώ. ΑΜ. πότ' ἐλθών; ΗΡ. ἡνίκ' ἂν θάψῃς τέκνα.

personae in diverbio mutatio iterationem vocis *τέκνον* non excusat, id quod Hirzelius voluerat. maiore cum veri specie commotam orationem protendere poterat. sed ne ea quidem ad triplicem iterationem tuendam sufficit. Kirchhoffius in novissima editione secundi versus clausulam damnavit, novam lectionem non proposuit. equidem priorem vocativum interpreti dare eiusque loco usitatam dicendi formulam, cuius testimonia afferre nihil opus est, reponere malim *καὶ σὺ χαῖρέ μοι.* —

Postquam primum corruptelas librariorum erroribus, deinde grammaticorum interpretamentis debitas exhibui, pauca quaedam mixta ex utroque genere exempla proferri liceat. exempli causa Hel. 952 et librarii et interpretis opera corruptus (sed sine falsa iteratione) traditur.

951 *ἀλλ' οὐχὶ τοῦτο τὸ καλόν, εἰ καλὸν τόδε,*
αἱρήσομαι τὸ πρόσθεν τῆς εὐδαιμονίας.

Seidlerus Hermanno probatus *εὐανδρίας*, Thyrwhittus *εὐψυχίας* reponi iussit, utrumque in locum optime quadrans, a literis neutrum commendatum. verum tamen est *εὐψυχίας*, quod solemni literarum Τ et Ψ permutatione (v. Elmsl. ad Med. 550, alios) primum in *εὐτυχίας* abiit, mox per vocabulum *εὐδαιμονίας* explicatum, postremo hoc ipso suo interpretamento sede pulsum est. vel Ph. 1506 in codicibus legitur *τρισσὰ φέρουσα τάδε σώματα σύγγονα.* Musgravium secutus Dindorfius *τάδ' αἵματα* scripsit, multo probabilius Kirchhoffius *πεσήματα* coniecit, cuius interpretamentum *πτώματα* est (sch. 640, *πέσημα· τὸ πτῶμα τοῦ σώματος.* 1703 *ὦ φίλα πεσήματα· ἀντὶ τοῦ πτώματα.* So. Ai 1058 *πεσήματι· πτώματι*, Hesych., Suidas, Photius *πέσημα· πτῶμα*) addito explicandi gratia pronomine demonstrativo *τάδε*. inde tum *σώματα* ortum est, utrum simplici permutatione an ex interpretatione (cfr. schol. Or. 1196 *πτῶμα· ἀντὶ τοῦ σῶμα*) non satis apparet. ceterum cfr. etiam HF 1118 *θέασαι τάδε τέκνων πεσήματα.* — IA 445 Agamemnonis verba ex Plutarchi codicibus haec eduntur:

προστάτην τε τοῦ βίου
τὸν ὄγκον ἔχομεν τῷ τ' ὄχλῳ δουλεύομεν.

in codicibus Euripideis legitur *τὸν δῆμον ἔχομεν τῷ τ' ὄχλῳ δουλεύομεν.* unde haec tautologia nata est? in vetusto aliquo codice calami errore (adiuvante vocis vicinitate) *τὸν ὄχλον ἔχομεν τῷ τ' ὄχλῳ δουλεύομεν* legebatur, atque huius *ὄχλον* interpretamentum *δῆμον* illud est. — HF 1290 libri ms.

χορευέτω δὲ Ζηνὸς ἡ κλεινὴ δάμαρ
κρούουσ' Ὀλύμπου Ζηνὸς ἀρβύλῃ πόδα.

ab Euripide scriptum fuisse *Ὀλύμπου δῖον ἀρβύλῃ πέδον*, id in *Ὀλύμπου Διὸς* corruptum, per *Ζηνὸς* hoc explicatum esse, postremo interpretamentum sedem verae lectio-

nis occupasse viri docti perspexerunt. Dindorfius maluit *κρούουσ' Ὀλύμπου δώματ' ἀρβύλῃ ποδός·* rectius idem Or. 1294 (*Ἑλένην Διὸς μελάθροις πελάσω*, unde plerique *δίοις* coniecerunt) Musuri *Ζηνὸς* recepit. eandem IT 240 Hermannus corruptelam (contrariam scilicet ei, quae HF 1291 accidit) perspexit, ubi verba *ἐκ Διὸς θρόνων* mutavit in *ἐπὶ Ζηνὸς θρόνον.* Sophocl. Ant. 1149 pro *Διὸς γένεθλον* Bothius reposuit *Ζηνὸς γένεθλον.* — IT 468 Iphigenia verba sunt de Oreste et Pylade dicta

ὡς διὰ μακροῦ μὲν τήνδ' ἐπλεύσατε χθόνα,
μακρὸν δ' ἀπ' οἴκων χρόνον ἔσεσθ' ἀεὶ κάτω.

Hirzelius *μακρὸν χρόνον* in locum non quadrare et iuxta posito *ἀεί* refelli vidit. Weilius quidem praeeunte Dobraeo scribit *ἔσεσθε δὴ κάτω,* quam tamen mutationem mihi non persuasit adeo facilem esse. ceterum *ἀεί* ipsum aptissimum, *μακρὸς χρόνος* iam interpositis *ἀπ' οἴκων* intolerabilis est. nam unusquisque qui pronuntiata audit *μακρὸν δ' ἀπ' οἴκων* haec artius coniungit et longi itineris significationem expectat. Hirzelius igitur proposuit *μακρὰν δ' ἀπ' οἴκων* et reliqua sic scribit: *χθονὸς ἔσεσθ' ἀεὶ κάτω* ubi *χθονὸν* pendeat a *κάτω.* mutationes lenissimae sunt. *μακρόν* et *μακράν* a librariis fere permutari solebant. IT 618 *μακρόν* traditur. cum Nauckio scribendum est *μακρὰν γὰρ βαρβάρου ναίει χθονός.* contra Tro. 460 in Casandrae extremis verbis, quae haec traduntur

χαῖρέ μοι, μῆτερ, δακρύσῃς μηδέν. ὦ φίλη πάτρις,
οἵ τε γῆς ἔνερθ' ἀδελφοὶ χὠ τεκὼν ἡμᾶς πατήρ,
462 *οὐ μακρὰν δέξεσθέ μ'· ἥκω δ' εἰς νεκροὺς νικηφόρος*
καὶ δόμους πέρσας Ἀτρειδῶν, ὧν ἀπωλόμεσθ' ὕπο.

tertio versu *οὐ μακρὸν δέξεσθέ με* (*δηλ. μακρόν τι χρόνον*) scribendum esse putaverim. Iphigeniae autem loco pro *χθονός* repone *γῆς*, ut perpolitus versus iam legatur

μακρὰν δ' ἀπ' οἴκων γῆς ἔσεσθ' ἀεὶ κάτω.

— Hec. 396 *ὁποῖα κισσὸς δρυὸς ὅπως τῆσθ' ἕξομαι.* Porsonus post *δρυός* distinguens particulam *ὅπως* rariore ut ipse concedit constructione cum *ἕξομαι* coniungit. item Tro. 147 (simili loco) scribit *μάτηρ δ' ὡς τις πτανοῖς κλαγγὰν ὄρνισιν, ὅπως ἐξάρξω 'γὼ μολπάν.* sed hoc *ὅπως* aut adhortantis est (IT 313 *Πυλάδη· θανούμεθ', ἀλλ' ὅπως*

θανούμεθα κάλλιστα. Cy. 590 *ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ*) aut gloriantis, ut loco a Porsono adhibito ex Arist. Eccl. plenius illo quidem pronuntiato *ὅρα δ' ὅπως ὠθήσομαι τούσδε τοὺς ἐξ ἄστεος ἥκοντας* (300 Mein.). illud prius ad Hecubae locum nullo modo pertinere potest, hoc aliquo modo posset, nisi comparatio praecederet. Hermannus particulam *ὅπως* cum voce *δρυός* coniungit, sic explicans 'ego ut hedera huic ut quercui adhaerebo', Troadum locum sic 'ut mater ego vobis ut pullis praeibo cantum', similiter Or. 335 (qui tamen locus cum illis duobus nihil commune habet). Seidlerus nulla homines lingua illo pacto loqui monuit. relictis igitur interpretandi artificiis coniectura opus est. quid autem scribendum sit, scholia docent, quae haec habent: *καθάπερ κισσοῦ δρῦς ἀντιλαμβάνεται περιπλακέντος κἀγὼ ταύτης μεταλαμβάνομαι. M. καθάπερ ὁ κισσὸς ἀντιλαμβάνεται καὶ περιπλέκεται τῇ δρυί, τὸν αὐτὸν κἀγὼ τρόπον ταύτης λάβωμαι καὶ οὐ χωρισθήσομαι.* A. versum iam sic scribas:

ὁποῖα κισσὸς δρυὸς ἐγὼ τῆσδ' ἕξομαι.

hoc *ἐγώ* in apodosi similium Euripideorum frequens est. extat Troadum illo loco (cuius medelam quae omnibus numeris perfecta videatur non inveni) in verbis *ἐξάρξω 'γώ.* extat etiam locis illis, quorum aliquot pag. 27—8 attuli Tro. 695, IT 1064, El. 153. unde autem corruptela originem sumpserit, ambiguum est. an literarum permutatione ex *ἐγω* vel *ἐγωι* (vide Dind. ad Soph. Ai. 38 edit. quintae) factum est *ὅπως*? an glossa vocis *ὁποῖα* errore huc translata est? an interpretamentum *οὕτως* vel *οὕτω* oppresso pronomine primae personae verbis poetae illatum post in *ὅπως* abiit? confer schol. I: *ὥσπερ ὁ κισσὸς ἔχεται τῆς δρυός, οὕτως ἕξομαι αὐτῆς.* vel *ὅπως· οὕτως* Gr. *τὸ ὅπως ἀντὶ τοῦ ὥσπερ, ἀντὶ τοῦ πῶς, ἀντὶ τοῦ ἵνα, ἀντὶ τοῦ ἐπεί, καὶ ἀντὶ τοῦ οὕτως.* dicitur etiam in margine exemplaris Aldini (B Porsoni) pro v. l. ascriptum esse hoc *οὕτως*.

His meis disputationibus non iam omnem materiam exhaustam esse existimo. quaeri v. c. potest, utrum poeta tot suas fabulas eadem omnes diligentia composuerit an alicubi negligentius scribendo perfunctus sit, vel utrum eadem in omnibus fabularum partibus ratione in adhibendis evitan-

disque iterationibus usus sit an in aliis alia. (sic nuntiorum interdum narrationes repetitionibus consulto non evitatis simpliciorum hominum sermoni similiores reddidisse videtur. conferas *ἐπληρώθη* et *ἐπλήρουν* Ion 1170 et 1172, *στείχοντα* Or. 863, 870, 872, *προύτεινε* et *ἐκτείνων* Andr. 1103 et 1104, *προσκείμενον* IT 308 et *προσκείμενοι* ib. 311 et 317 alia alibi). difficillimum autem erit id quod ipse antea paucis tetigi, in singulis locis pro certo diiudicare, utrum iteratio aliqua auribus molesta sit necne, quibus omnino finibus molestia circumscribatur. exercitati nec tamen occupati sensus est hoc discernere. utut vero ad has quaestiones, quarum tractatio hic mihi omittenda est, respondebitur, id mihi certe effecisse videor, Euripidem ubi quidem se ipso non inferior fuerit otiosas verborum repetitiones studio evitasse, quae traduntur corruptelis deberi.

Index locorum.

Vita Auctoris.

Ludovicus a Sybel patre Henrico matre Carolina de gente Eckhardt Marburgi Hassorum anno huius saeculi quadragesimo sexto natus fidei evangelicae addictus gymnasium primum Marburgense, deinde Maximilianeum Monacense, postremum Bonnense sub auspiciis Ludovici Schopen tum florens adii. iam inde ab eo tempore Fridericus Heimsoeth studia mea tanquam paterna sua cura fovere alere moderari incepit. maturitatis testimonio instructus Goettingam profectus civibus academicis almae matris Georgiae Augustae ascriptus per tria semestria virorum ill. Abel, Curtius, Lotze, Sauppe, Waitz scholas frequentavi, Bonnam redux prodocentes audivi viros cl. Bernays, Gildemeister, Heimsoeth, Iahn, Kampschulte, Rinaldum Kekulé, de Noorden, Schaefer, a Sybel, Springer, Usener, Varrentrapp. Goettingae mihi licuit primum proseminarii, tum seminarii philologici, Bonnae historici, praeterea Friederici Heimsoeth metricis, Rinaldi Kekulé archaeologicis, Henrici Nissen epigraphicis exercitationibus interesse. ibidem seminarii et philologici et archaeologici per tria semestria sodalis ordinarius fui. praeceptoribus omnibus bene volentibus optime de me meritis semper gratam memoriam habebo.

Sententiae controversae.

---

1. Euripides Heracl. 236 scripsit
   τρισσαί μ᾽ ἀναγκάζουσι συμφορᾶς ὁδοί,
   Ἰόλαε, τοὺς σοὺς μὴ παρώσασθαι φίλους.
   cod. *ξένους.*
2. El. 782
   νῦν μὲν μένοντας χρὴ συνεστίους ἐμοὶ
   θοινῇ γένεσθαι.
   cod. *νῦν μὲν παρ᾽ ἡμῖν.*
3. IA 623
   ἑξῆς κάθησο δεῦρό μου ποδὸς βάσιν
   πρὸς μητέρ᾽, Ἰφιγένεια.
   cod. *ποδὸς τέκνον.*
4. Hip. 58—71 parachoregema est ministrorum Hippolyti.
5. Sallustius Cat. 7, 4 dedit
   iam primum iuventus simul ac belli patiens erat, in castris ferre laborem usu militiae discebat.
   cod. per laborem usu militiae, per laborem usu militiam, per laboris usum militiam.
6. Ut qui philologiae studio navare incipiunt, aliquam certe librorum manu scriptorum notitiam adipisci queant, seminariorum bibliothecis ditiores bibliothecae ex abundantia sua codices largiantur ipsis multitudine tantum gratos, illis perutiles.
7. In vasis fictilis antiquissimi, quod sub nomine v. cl. François inclaruit, summa regione *γεράνου* saltationis institutio repraesentata est Deli facta, quam insulam quilibet nautae appellant inauditum spectaculum admirantes. postrema vero saltatrix nonnisi pictoris incuria altero bracchio truncata esse videtur.
8. Archaeologis quidquid in monumento aliquo repraesentatum vident artifex repraesentare voluisse censendus est.

Gaylord
PAMPHLET BINDER
Syracuse, N. Y.
Stockton, Calif.

